

ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἀρνησόμεθά σε ...

Ψίδη Ὁρθοδοξία...»

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. Φ62. 610—611
Τιμή Φύλλου Δρχ. 2

Ἔτος ΚΣ'.
Τηλ. 628.280

15 Φεβρουαρίου 1971 (Π.Ο.Η.)
Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Πρέπει νὰ συμμορφοῦται ἡ ἐκκλησία πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς;

Ὑπὸ Ἀρχιεπισκόπου Ἀβερκίου
Τῆς Ὁρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς

Εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀκόμη δὲ καὶ τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανισμοῦ, κάθε εἶδους ὑποκατάστατον καὶ συμβιβασμὸς προσφέρεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ὁ πνευματικὸς λιμὸς δύναται νὰ κορεσθῇ μόνον διὰ τῆς ἀναθεύτου Ἀληθείας, ὀλίγοι ἀπέμειναν οἱ πνευματικοὶ ποιμένες, οἱ ὅποιοι κηρύττουν εὐθαρσῶς τὸν σώζοντα λόγον. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀβέρκιος, Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίας Τριάδος ἐν Jordanville N. Y., σημαίνων ἱεράρχης τῆς Ὑπερορίου Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἶναι εἰς ἕξ αὐτῶν τῶν ὀλίγων. Εἰς τὰς σελίδας τῆς θρησκευτικῆς ἐφημερίδος «Ὁρθόδοξος Ρωσία», ἣ ὅποια ἐκδίδεται εἰς τὴν Ρωσικὴν γλῶσσαν ὑπὸ τῆς Μονῆς, ἀκούεται συνεχῶς ἡ φωνὴ του νὰ καλῇ εἰς πίστιν πρὸς τὴν Ἀγίαν Ὁρθοδόξον, καὶ νὰ προειδοποιῇ περὶ τῆς ἐπικειμένης θείας τιμωρίας ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀμαρτωλῆς γενεᾶς.

«Ὁδὸ πρέπει τῷ καιρῷ δουλεύειν, ἀλλὰ τῷ Κυρίῳ». Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Μέγας
Ἐπιστολὴ πρὸς Δρακόντιον.

ΣΥΜΜΟΡΦΩΣΙΣ πρὸς τὴν ἐποχὴν! Ἴδού τὸ σύνθημα ἑλὼν ἐκείνων οἱ ἑποιοὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν μας καταβάλλουν τόσο μεγάλην προσπάθειαν διὰ νὰ ὁδηγήσουν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ μακρὰν τοῦ Χριστοῦ, νὰ ὁδηγήσουν τὴν Ὁρθοδόξον μακρὰν τῆς ἀληθοῦς ὁμολογίας τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως. Τὸ σύνθημα αὐτὸ ἴσως νὰ μὴν σαλπίζεται ἀπὸ ὅλους μὲ δύναμιν καὶ σαφήνειαν — αὐτό, στὸ κάτω - κάτω, ἴσως ἀπεμάκρυνε μερικοὺς! Σημασίαν ἔχουν αἱ πρακτικαὶ συνέπειαι τοῦ συνθήματος αὐτοῦ εἰς τὴν ζωὴν, ἢ προσπάθεια νὰ τεθῇ εἰς ἐφαρμογὴν κατὰ τὸν ἕνα ἢ ἄλλον τρόπον, κατὰ μεγαλύτερον ἢ μικρότερον βαθμὸν καὶ μέτρον.

Έναντίον αὐτοῦ τοῦ «μοντέρνου», τόσο ἐπικινδύνου διὰ τὰς ψυχὰς, συνθήματος, καθ' οἷονδ' ἴσως τρόπον καὶ ἂν κηρύσσεται ἢ τίθεται εἰς ἐφαρμογήν, δημοσίᾳ ἢ συγκαλυμμένως, δὲν δυνάμεθα παρὰ τὴν ἀγωνισθῶμεν ἡμεῖς τὰ πιστὰ τέχνα καὶ ἀντιπρόσωποι τῆς Ὑπερορίου Ρωσικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ἡ πεμπτοσύνη τῆς ἰδεολογίας, ἐν ὀνόματι τῆς ὁποίας ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ, δὲν εἶναι ἡ συμμάρφωσις πρὸς τὴν ἐποχὴν, ἀλλὰ ἡ διατήρησις ἀκλονήτου ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστόν, πρὸς τὴν ἀληθῆ Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν Πίστιν καὶ Ἐκκλησίαν.

Ὡς ἀνακαλέσωμεν εἰς τὴν μνήμην μας τὴν ἐγγραφὴν τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Ἀντώνιος, ἱδρυτῆς καὶ πρώτης κεφαλῆς τῆς Ὑπερορίου Ὁρθόδοξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὸ δοκίμιόν του: «Κατὰ τί διαφέρει ἡ Ὁρθόδοξος Πίστις ἀπὸ τὰς Δυτικὰς Ὁμολογίας;». Εἰς τὸ δοκίμιον αὐτὸ γράφει ὅτι ἡ βαθεῖα διαφορὰ μεταξὺ τῆς Πίστεώς μας καὶ τῆς ἑτεροδοξίας εἶναι τὸ ὅτι ἐνῶ ἡ Ὁρθόδοξία διδάσκει τὸν τρόπον τοῦ ζῆν κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς Χριστιανικῆς τελειότητος, ἡ ἑτεροδοξία λαμβάνει ἐκ τοῦ Χριστιανισμοῦ μόνον ὅσα στοιχεῖα εἶναι συμβιβάσιμα μὲ τὰς συνθήκας τῆς συγχρόνου πολιτισμῆς ζωῆς καὶ κατὰ τὸν βαθμὸν κατὰ τὸν ὅποιον εἶναι συμβιβάσιμα. «Ἡ Ὁρθόδοξία βλέπει τὸν Χριστιανισμόν ὡς τὸ αἰώνιον θεμέλιον τῆς ἀληθινῆς ζωῆς καὶ ἀπαιτεῖ ἐκ μέρους ἐκάστου, ὅπως βίωσιν ἐν τῇ ζωῇ μέχρις ἐπιτεύξεως αὐτῆς τῆς στάθμης· ἐνῶ ἡ ἑτεροδοξία βλέπει τὰ θεμέλια τῆς συγχρόνου πολιτισμένης ζωῆς ὡς ἐν ἀδιάσειστον γεγονός. Ἡ Ὁρθόδοξία ἀπαιτεῖ ἡθικὸν ἢ ῥωτισμόν· ἡ ἑτεροδοξία ἐρευνᾷ νὰ εὕρῃ εἰς τὸν Χριστιανισμόν τί εἶναι χρήσιμον εἰς τὰς παρούσας συνθήκας τῆς ζωῆς μας. Διὰ τὸν Ὁρθόδοξον, κληθέντα εἰς τὴν πέραν τοῦ τάφου αἰωνιότητα οὗ ἀρχεται ἡ ἀληθινὴ ζωὴ, ὁ κατὰ τὸν ῥόον τῆς ἱστορίας σχηματισθεὶς μηχανισμὸς τῆς συγχρόνου διαβιώσεως εἶναι ἐν φάντασμα, ἐνῶ διὰ τὸν ἑτεροδόξον ἡ περὶ μελλούσης ζωῆς πίστις εἶναι μία ὑψηλὴ ἰδέα, μία ἰδέα ἡ ὁποία ἐξευγενίζει, καὶ βοηθεῖ εἰς περισσότερον εἰς τὴν δημιουργίαν πραγματικῆς ζωῆς ἐδῶ».

Αὗτοι εἶναι χρυσοὶ λόγοι. οἱ ὅποιοι περιγράφουν μὲ σαφήνειαν καὶ ἀκρίβειαν ποῖα ἀπύθμενος ἄδυσσος διαχωρίζει τὴν γνησίαν Χριστιανικὴν πίστιν — τὴν Ὁρθόδοξον — ἀπὸ τὴν ἀκρωτηριασμένην μορφήν της — τὴν ἑτεροδοξίαν! Εἰς τὴν μίαν ὑπάρχει ἡ ἀσκήσις, ἡ στροφή πρὸς τὴν αἰωνιότητα· εἰς τὴν ἄλλην ἰσχυρὰ προσκόλλησις εἰς τὴν γῆν, πίστις εἰς τὴν πρόσδον τῆς ἀνθρωπότητος ἐπὶ τῆς γῆς.

Περαιτέρω, συνεχίζει ὁ Μητροπολίτης Ἀντώνιος, «ἡ Ὁρθόδοξος Πίστις εἶναι ἀσκητικὴ πίστις», καὶ «ἡ μακαρία κατάστασις τὴν ὅποιαν οἱ λάτρες τῆς «δαισιδαμονίας τῆς πρόσδου» (διὰ τὴν ἀναχρησιμοποίησιν τὴν εὐστοχον ἑκφράσιν τοῦ S A Rachinsky προσδοκῶν ἐπὶ τῆς γῆς, θὰ πραγματοποιηθῇ,

κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Σωτῆρος, εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν· ἀλλὰ οὔτε οἱ Λατῖνοι οὔτε οἱ Προτεστάνται εἶναι πρόθυμοι νὰ συμμερισθῶν αὐτὴν τὴν πίστιν, διὰ τὸν ἀπλοῦν λόγον ὅτι — διὰ τὴν ὁμιλήσωμεν εὐκρινῶς — ἀσθενῶς πιστεύουν εἰς τὴν ἀνάστασιν. Αὗτοι πιστεύουν μὲ δύναμιν εἰς τὴν εὐτυχίαν ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῇ, τὴν ὁποίαν ὁμοῦς ὁ Ἀπόστολος ὀνομάζει: «ἀ τ μ ῖ δ α ἀ φ α ν ῖ ζ ο μ ῖ ν η ν» (Πακώδου Δ', 14). Αὗτος εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὅποιον ἡ ψευδο-Χριστιανικὴ Δύσις δὲν ἐπιθυμεῖ, καὶ εἶναι ἀνίκανος νὰ ἐννοήσῃ, τὴν ἀπάρνησιν τῆς παρουσίας ζωῆς ὑπὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ ὁ ὅποιος δίδει ἐντολήν, ὅπως ἀγωνιζώμεθα, «ἀ π ε κ δ υ σ ἄ μ ε ν ο ι τ ὸ ν π ἁ λ α κ ὸ ν ἄ ν θ ρ ω π ο ν σὺ ν τ α ῖ ς π ρ ᾶ ξ ε σ ι ν αὐτοῦ καὶ ἐν δ υ σ ἄ μ ε ν ο ι τ ὸ ν γ έ ο ν τ ὸ ν ἄ ν α κ α ι ν ο ῦ μ ε ν ο ν εἰς ἐ π ῖ γ ν ω σ ι ν κ α τ' εἰ κ ὸ ν α τ ο ῦ κ τ ῖ σ α ν τ ο ς αὐτοῦ», (Κολ. Γ', 9—10).

Ἐάν ἐξετάσωμεν ὅλας τὰς πλάνας τῆς Δύσεως, γράφει ὁ Ἀντώνιος, «τόσον ὅσας εἰσῆλθον εἰς τὴν δογματικὴν τῆς διδασκαλίαν ὅσον καὶ ὅσας ὑπάρχουν εἰς τὴν ἠθικὴν της, θὰ ἴδωμεν ὅτι ἅπασαι εἶναι ἐρριζωμέναι εἰς τὴν ἀποτυχίαν κατανοήσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ ὡς ἀσκήσεως, ἥτις ὁδηγεῖ εἰς τὴν βαθμιαίαν τελείωσιν τοῦ ἀνθρώπου».

«Ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ἀσκητικὴ θρησκεία», καταλήγει αὐτὸ τὸ ἐξαίρετον δοκίμιον. «Ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ἡ διδασκαλία τοῦ συνεχοῦς ἀγῶνος κατὰ τῶν παθῶν· ἡ διδασκαλία τῶν μέσων καὶ προϋποθέσεων διὰ τὴν κτῆσιν τῶν ἀρετῶν. Αἱ προϋποθέσεις αὗται εἶναι ἀφ' ἐνός μὲν ἐσωτερικαί — ἀσκήσεις — καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐξωτερικαί — αἱ δογματικαί μας πεποιθήσεις καὶ τὰ μυστήρια, τὰ ὅποια μεταδίδουν τὴν χάριν πρὸς θεραπείαν τῆς ἀνθρωπίνης ἀμαρτωλότητος καὶ ἐξυψώσεως εἰς τὴν τελειότητα».

Τί βλέπομεν ὁμοῦς τώρα εἰς τὴν σύγχρονον «Ὁρθόδοξον» — τὴν Ὁρθόδοξον ἢ ὁποία εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὀνομαζομένην «Ὀικουμενικὴν Κλήσιν»; Βλέπομεν τὴν πλήρη ἀρνήσιν τῶν ὡς ἄνω ἁγίων ἀληθειῶν μὲ ἄλλας λέξεις: τὴν ἄρνησιν τῆς ἀληθοῦς Ὁρθόδοξίας χάριν τῆς πνευματικῆς συγχωνεύσεως μετὰ τῆς ἑτεροδόξου Δύσεως. Ἡ «Ὁρθόδοξία ἡ ὁποία βαδίζει τὴν ὁδὸν τοῦ «Ὀικουμενισμοῦ» δὲν ἱφροντίζει νὰ ἀνυψώσῃ εἰς τὴν στάθμην τῶν εὐαγγελικῶν ἐντολῶν καὶ τῶν ἀπαιτήσεων τῆς Ἐκκλησίας τὴν σύγχρονον ζωὴν, ἥτις καθίσταται χειροτέρα θρησκευτικῶς καὶ ἠθικῶς, ἀλλὰ μᾶλλον «ν ἄ π ρ ο σ α ρ μ ὅ σ η» αὐτὴν τὴν ἐκκλησίαν τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸ ἐπίπεδον αὐτῆς τῆς ζωῆς.

Αὐτὴν τὴν ὁδὸν τῆς ἀπαρνήσεως αὐτῆς ταύτης τῆς οὐσίας τῆς Ἀγίας Ὁρθόδοξίας — ἥτοι τῆς ἀσκήσεως πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐκρίζώσεως τῶν παθῶν καὶ ἐμφυτεύσεως τῶν ἀρετῶν — ἠκολούθησαν εἰς τὸν καιρὸν τῶν οἱ θιασῶται τῆς ὀνομαζομένης

«Ζώσης Ἐκκλησίας» ἢ «Ἀνακαινισθείσης Ἐκκλησίας». Ἡ κίνησις αὕτη διεδόθη ἀμέσως καὶ εἰς ἄλλας Ὀρθοδόξους χώρας ἐκ Ρωσίας, ἡ ὁποία ἐρρίφθη εἰς σύγχυσιν ὑπὸ τῶν θηριωδῶν ἀθέων. Εἶναι ἀκόμη νοπή εἰς τὴν μνήμην μας ἡ «Πανορθόδοξος Σύνοδος» ἡ συγκληθεῖσα ὑπὸ τοῦ λυπηρᾶς μνήμης Πατριάρχου Μελετίου Δ' τὸ 1923, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐσχεδιάσθησαν «μεταρρυθμίσεις», ὅπως: ἔγγραφοι ἐπίσκοποι, δευτέρος γάμος τῶν ἱερέων, κατάργησις τοῦ μοναχισμοῦ καὶ τῶν νηστειῶν, συντόμευσις τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν, κατάργησις τοῦ ράσου, κλπ.

Παρὰ τὴν τότε ἀποτυχίαν τῶν ἀσεβῶν αὐτῶν σχεδίων, αἱ σκοπεῖναι δυνάμεις δὲν ἔπαυσαν νὰ δρῶν. Ἐξηκολούθησαν ἐπιμόνως τὴν δραστηριότητά των ἐξευρίσκοντας ὑπάκουα ὄργανά των μεταξὺ τῶν τάξεων τῆς ἱεραρχίας τῶν διαφόρων τοπικῶν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν. Σήμερον, κατὰ θέλειν παραχώρησιν, ἔσχον μεγάλην ἐπιτυχίαν: ὁ λ α ι σ χ ε - ὁ δ υ αί Τ ο π ι κ αί Ὁ ρ θ ὅ δ ο ξ ο ι Ἐ κ κ λ η σ ί α ι εἰ σ ῆ λ θ ο ν ἡ δ η εἰς τ ῆ ν «Ὁ ἱ κ ο υ μ ε ν ι κ ῆ ν κ ἰ ν ῆ σ ι ν», ἡ ὁποία ἔθεσεν ὡς σκοπὸν τῆς τὴν κατάργησιν ὁλῶν τῶν νῦν ὑπαρχουσῶν ἐκκλησιῶν — περιλαμβανομένης, κατὰ φυσικὸν λόγον, καὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας — καὶ τὴν ἱδρυσιν κάποιου εἶδους ἐντελῶς νέας «ἐκκλησίας», ἡ ὁποία θὰ εἶναι ἀπολύτως σύμμορφος πρὸς τὴν ἐποχὴν, ἀφοῦ θὰ ἔχη ἤδη ἀπορρίψει ὡς ἀχρηστα ράκη, ὡς κατὰ τὸ ἀπληρωμένον καὶ παρωχημένον, κάθε γνήσιον στήριγμα τοῦ ἀληθοῦς Χριστιανισμοῦ καὶ κατὰ φυσικὸν λόγον πρῶτον ἐξ ὧν τὸ ν ἄ σ χ η τ ι σ μ ὸ ν ἐνῶ αὐτὸς εἶναι ἡ ἀπαραίτητος προϋπόθεσις πρὸς ἐκρίζωσιν τῶν ἀμαρτωλῶν παθῶν καὶ ἐμφύτευσιν τῶν Χριστιανικῶν ἀρετῶν.

✱

Ὡς παράδειγμα, ἔχομεν ἐνόπιόν μας ἐν ἐπίσημον ἔγγραφον αὐτοῦ τοῦ εἶδους, ἀνήκον εἰς τὴν Τοπικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Σερβίας: τὸ περιοδικὸν «Θεολογία», τὸ ὁποῖον ἐκδίδεται ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογικῆς Σχολῆς ἐν Βελιγραδίῳ (8ον ἔτος, τεύχη 1 καὶ 2 διὰ τὸ 1964). Εἰς τὸ περιοδικὸν αὐτὸ εὐρίσκωμεν κύριον ἄρθρον μὲ τίτλον: «Ἡ ἀνάγκη τῆς Κωδικοποιήσεως καὶ Δημοσιεύσεως νέας Συλλογῆς Κανόνων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας». Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἁρθρου ἐνῶ ἐπιτηδεῖως βεβαιώνει ὅτι «αἱ ἰδεώδεις ἀρχαὶ τῆς Ἐκκλησίας θὰ παραμείνουν παντοῦ καὶ πάντοτε χωρὶς ἀλλαγὴν», ἐν ταῦτοις προσπαθεῖ νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ συλλογὴ τῶν κανόνων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι μόνον τὸ πρῶτον χρόνον, ὃ ὁποῖος πρὸ πολλοῦ ἀνήκει εἰς τὴν αἰωνιότητα. καὶ διὰ τοῦτο δὲν δίδει ἀπαντήσεις εἰς τὰ προβλήματα τῆς σημερινῆς ζωῆς καὶ πρέπει νὰ καταργηθῇ καὶ ἀντικατασταθῇ ὑπὸ ἄλλης. Ἡ νέα αὕτη συλλογὴ κανόνων, παρατηρεῖ, «πρέπει νὰ ἀχθῇ εἰς συμφωνίαν μὲ τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τῆς ζωῆς» τὰς ὁποίας δῆθεν ἡ Ἐκκλησία «ἐλάμβανε πάντοτε ὑπ' ὄψιν». «Ἡ ἐποχὴ μας», λέγει ὁ ἐπιτηδεύς αὐτὸς συγ-

γραφεὺς, «διαφέρει κατὰ πολλὰς ἀπόψεις ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων κατὰ τὰς ὁποίας συνετάχθησαν οἱ κανόνες αὐτοὶ καὶ διὰ τοῦτο οἱ κανόνες αὐτοὶ δὲν μποροῦν νὰ ἐφαρμοσθοῦν τώρα».

Ἄς ἴδωμεν τώρα ποίους κανόνες ὁ μοντερνιστὴς αὐτὸς συγγραφεὺς θεωρεῖ ἀπληρωμένους καὶ υποκειμένους εἰς κατάργησιν:

— Τὸν Θ' κανόνα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὃ ὁποῖος ἀπαιτεῖ ὅπως οἱ πιστοὶ μετὰ τὴν εἴσοδον εἰς τὸν ναὸν παραμένουν μέχρι τὸ τέλος τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας καὶ μὴ ἀποχωροῦν τοῦ ναοῦ προξενούντες οὕτως ἀταξίαν.

(Σημείωσις μεταφραστοῦ: Ὁ Θ' κανὼν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἔχει ὡς ἐξῆς:

ΚΑΝΩΝ Θ' (τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων)

Πάντας τοὺς εἰσιόντας πιστοὺς, καὶ τῶν Γραφῶν ἀκούοντας, μὴ παραμένοντας δὲ τῇ προσεσχῇ καὶ τῇ ἀγίᾳ Μεταλήψει, ὡς ἀταξίαν ἐμποιοῦντας τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀφορίζεσθαι χρή.

— Τὸν 80ὸν κανόνα τῆς ἐν Τρούλλῳ Συνόδου. ὃ ὁποῖος τιμωρεῖ κληρικοὺς διὰ καθαρέσεως καὶ λαϊκοὺς δι' ἀφορισμοῦ. ἐὰν χωρὶς σοβαρὰν αἰτίαν ἀπουσιάσουν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς Κυριακάς.

— Τὸν 24ον κανόνα τῆς ἐν Τρούλλῳ Συνόδου, ὃ ὁποῖος ἀπαγορεύει εἰς κληρικοὺς καὶ μοναχοὺς νὰ μεταβαίνουν εἰς ἵπποδρομίας καὶ ἄλλας διασκεδάσεις· σχετικῶς μὲ αὐτὸν τὸν κανόνα, ὁ συγγραφεὺς προσθέτει τὸ ἐντελῶς ἀφελὲς καὶ παράδοξον σχόλιον μόνον ὅτι κατὰ τὸν παλαιὸν καιρὸν τοιαῦται διασκεδάσεις ἦσαν τόποι ἀχρείότητος καὶ κακίας, ἐνῶ τώρα ὑποτίθεται ὅτι εἶναι «κέντρα πολιτισμοῦ καὶ ἐκπαιδεύσεως» (!).

— Τὸν 54ον κανόνα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὃ ὁποῖος ἀπαγορεύει εἰς κληρικοὺς νὰ εἰσέρχωνται εἰς ταβέρνας χωρὶς ἀναπόφευκτον ἀνάγκην· ἐδῶ πάλιν κατὰ κάποιον τρόπον ἡ ταβέρνα θεωρεῖται ὅτι πρότερον ἦτο διαφόρου εἶδους κατὰστημα ἀπὸ ὅτι εἶναι τώρα.

— Τὸν 77ον κανόνα τῆς ἐν Τρούλλῳ Συνόδου καὶ τὸν 30ὸν τῆς Συνόδου τῆς Λαοδικείας, οἱ ὁποῖοι ἀπαγορεύουν εἰς Χριστιανοὺς νὰ λοῦνται μετὰ γυναικῶν. Εἶναι ἐντελῶς ἀκατανόητον διατὶ εἶναι ἀπαραίτητον νὰ θεωρηθοῦν ὡς λίαν ἀπληρωμένοι οἱ κανόνες αὐτοί!

— Τὸν 96ον κανόνα τῆς ἐν Τρούλλῳ Συνόδου. ὃ ὁποῖος καταδικάζει τὴν περιποίησην τῆς κόμης καὶ τὴν χρῆσιν κοσμημάτων «μὲ σκοπὸν τὸν δολοφονικὸν ἀστηρίκτων ψυχῶν» — ἀντὶ «τοῦ στολισμοῦ δι' ἀρετῶν καὶ καλῶν καὶ χρηστῶν ἡθῶν» αὐτὸς ὁ κανὼν ὅχι μόνον δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται ἀπληρωμένος διὰ τὴν ἐποχὴν μας, ἀλλὰ ἐπιτακτικὸς, ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὸν ἀπρεπῆ καὶ ἀναιδῆ γυναικεῖον συρμόν τῆς σήμερον. ὃ ὁποῖος εἶναι ἐντελῶς ἀκατάλληλος διὰ χριστιανὰς γυναῖκας.

Ἀρκοῦν αὐτὰ διὰ νὰ ἴδωμεν τί σκοπεύει ἡ προαναφερθεῖσα «μεταρρύθμισις» εἰς τὴν Ὀρθόδοξον

Ἐκκλησίαν μας, μέ ποῖον σκοπὸν προτείνεται ἡ σύγκλησις Ὁγδὸς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τὴν ὁποῖαν τόσον πολὺ ὀνειρεύονται ὅλοι «οἱ μοντερνισταί», ἔχοντες ἤδη πρόγευσιν τῆς «ἀμερίμνου ζωῆς» ἡ ὁποία τότε δημοσία θὰ ἐπιτραπῇ καὶ νομιμοποιηθῇ δι' ὅλους!

Ἀλλὰ ἄς ἐμβαθύνωμεν ἐπὶ τῆς οὐσίας ὄλων αὐτῶν τῶν ἀπαιτήσεων πρὸς κατάργησιν τῶν δῆθεν «ἀπρηχαιωμένων» κανόνων. Εἶναι τοῦτο: αὐτοὶ οἱ σύγχρονοι ἐκκλησιαστικοὶ «μεταρρυθμισταί», οἱ ὁποῖοι τώρα ὑψώκουν ἀναιδῶς τὰς κεφαλὰς τῶν καὶ ἐν τὸς τῶν κόλπων τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μας (καὶ εἶναι φοβερὸν νὰ εἰπωμεν ὅτι εἰς αὐτοὺς περιλαμβάνονται ὄχι μόνον ἱερεῖς, ἀλλὰ καὶ διαπρεπεῖς ἱεράρχαι!) παραδέχονται τὴν σύγχρονον ζωὴν μέ ὅλας τὰς τερατώδεις ἀνθηθίκους ἐκδηλώσεις τῆς ὡς μίαν ἀδιάσειστον πραγματικότητά (τοῦτο καθὼς εἰδομεν ἀνωτέρω δὲν εἶναι καθόλου Ὁρθόδοξος, ἀλλὰ ἑτερόδοξος, Δυτικὴ ἀντίληψις!) καὶ θέλουν νὰ καταργήσουν ὅλους τοὺς κανόνας οἱ ὁποῖοι ἀκριβῶς χαρακτηρίζουν τὴν Ὁρθοδοξίαν ὡς ἀσκητικὴν πίστιν, ἥτις καλεῖ εἰς ἀσκήσιν πρὸς ἐκρίψιν τῶν ἐφαρμάτων παθῶν καὶ ἐμφύτευσιν τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν. Αὕτῃ εἶναι μία φοβερά κίνησις, ἐπικίνδυνος διὰ τὴν Πίστιν μας καὶ τὴν Ἐκκλησίαν προσπαθεῖ νὰ ἐπιφέρῃ, κατὰ τὴν ρῆσιν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τὴ ν μ ω ρ ί α ν τ ο ὕ ῤ ῥ λ α τ ο ς εἶναι κίνησις πρὸς ἀνατροπὴν καὶ ἐκμηδένισιν τῆς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ διὰ τῆς πονηρᾶς ὑποκαταστάσεως αὐτῆς ὑπὸ μιᾶς ψευδοῦς ἐκκλησίας.

Τὸ ὡς ἄνω ἀναφερόμενον ἄρθρον τοῦ Σερβικοῦ Θεολογικοῦ περιοδικοῦ εἶναι ἀκόμη ἐπιφυλακτικὸν καὶ ἀποφεύγει τὴν πλήρη σαφήνειαν. Ὁμιλεῖ περὶ τοῦ κατ' ἀρχὴν ἐπιτρεπτοῦ τοῦ γάμου τῶν ἐπισκόπων, ἀλλὰ καθημερινῶς ἀκούομεν ὁλονὲν καὶ συχνότερον συζητήσεις περὶ χειροτέρων — δηλαδὴ εἶναι δῆθεν ἀνεφάρμοστοι εἰς τὴν ἐποχὴν μας ὅλοι οἱ κανόνες οἱ ὁποῖοι ἀπαιτοῦν ἐκ μέρους τῶν ὑποψηφίων διὰ τὴν ἱεροσύνην καὶ τῶν ἱερέων καθαρὸν καὶ ἀκηλίδωτον ἠθικὸν βίον ἢ διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν ἀπλούστερον, περὶ τοῦ ἐπιτρεπτοῦ δι' αὐτοὺς τῆς διαφθορᾶς, εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς ὁποίας βυθίζεται ὁλονὲν καὶ περισσότερον ἡ σύγχρονος ἀνθρωπότης.

Ἄλλο πρᾶγμα εἶναι ἡ ἁμαρτία καὶ ἡ μετάνοια διὰ τῆς γνώσεως καὶ ἀναγνώσεως τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἀνάγκης τῆς μετανοίας καὶ διορθώσεως τοῦ βίου καὶ εἶναι κάτι τὸ διαφορετικὸν ἢ νομιμοποιήσεως τῆς ἀνομίας, ἢ ἐπιχώρωσις τῆς ἀμαρτίας, ἢ καθιέρωσις τῆς συνειδήσεως καὶ ἡ κατάργησις αὐτῶν τούτων τῶν θεμελίων τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν ἔχομεν τοιοῦτον δικαίωμα, καὶ εἶναι βαρύντατον ἐγκλημα ἐνώπιον Θεοῦ, ἐνώπιον τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας

καὶ ἐνώπιον τῶν ψυχῶν τῶν πιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπιζητοῦν τὴν αἰώνιον σωτηρίαν τῶν.

Καὶ ἐπὶ πόσον, μέχρι ποίων ὁρίων θὰ ἐπιτρέπωμεν εἰς τοὺς ἑαυτοὺς μας τὴν πορείαν ἐπὶ τῆς ὀλισθηρᾶς ὁδοῦ τῆς καταργήσεως τῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας οἱ ὁποῖοι συγκροτοῦν τὴν χριστιανικὴν ἠθικὴν; Τώρα εἰς τὴν Ἀμερικὴν, καὶ καθὼς ἀκούομεν καὶ εἰς ἄλλας χώρας αἱ ὁποῖαι ἐδέχθησαν τὸν σύγχρονον «πολιτισμόν», ἐπιτείνεται ἢ προπαγάνδα διὰ τὴν ἐπίσημον κατάργησιν τοῦ γάμου καὶ τὴν νομιμοποίησιν τοῦ «ἐλευθέρου ἔρωτος» ἀντ' αὐτοῦ ἐπικυροῦται ἡ χρῆσις τῶν ἀντισυλληπτικῶν καταποτίων διὰ τοὺς ἐγγάμους, καὶ ἀκόμη διὰ τοὺς ἀγάμους, ἐπειδὴ δῆθεν ὁ γάμος δὲν ἔχει ὡς σκοπὸν τὴν τεκνοποιίαν ἀλλὰ τὸν «ἔρωτα» προετοιμάζεται νομικὴ ἀναγνώρισις τοῦ ἀποτροπαίου, παρὰ φύσιν πάθους τῆς ὁμοφυλοφιλίας μέχρις ἀκόμῃ τῆς καθιερώσεως εἰδικῆς ἐκκλησιαστικῆς τελετῆς γάμου διὰ τοὺς ὁμοφυλοφίλους (πρότασις ὑπὸ Ἀγγλικανοῦ ἐπισκόπου) κλπ., κλπ.,

Λοιπόν; Πρέπει ἡ Ἐκκλησία μας νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν «μοντέρναν» ὁδὸν τῆς συμμορφώσεως πρὸς τὴν ἐποχὴν, ὥστε νὰ μὴ μείνῃ ὀπίσω εἰς τὴν πορείαν τῆς ζωῆς; Ἀλλὰ τί εἶδους «Ἐκκλησία» θὰ εἶναι αὕτῃ ἡ ὁποία θὰ ἐπιτρέπῃ ὅλα αὐτὰ εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς ἢ ἀκόμη ἀπλῶς θὰ τὰ ἐλέπη μέ παν-συγχωρητικὴν συγκατάθεσιν; Δὲν θὰ πρόκειται πλέον περὶ Ἐκκλησίας, ἀλλὰ περὶ γνησίων Σοδόμων καὶ Γομόρρων, τὰ ὁποῖα ἄργα ἢ γρήγορα δὲν θὰ ἀποφύγουν τὴν φοβερὰν τιμωρίαν τοῦ Θεοῦ.

Δὲν πρέπει νὰ ἀφήσωμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας νὰ πλανηθοῦν. Δὲν ἔχομεν ἀνάγκην μιᾶς τοιαύτης «Ἐκκλησίας» ἢ μάλλον «ψευδο-Ἐκκλησίας». Ἰσως εἴμεθα ἀσθενεῖς καὶ συχνὰ ἁμαρτάνομεν, δὲν θὰ ἐπιτρέψωμεν ὅμως τὴν κατάργησιν τῶν κανόνων, διότι τότε θὰ καταστῇ ἀναγκαῖον νὰ ἀναγνωρίσωμεν αὐτὸ τοῦτο τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ ζοῦν οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι, «ὡς ἀπὴρ χαίω μένον» καὶ «ὅτι δὲν δίδει ἀπαντήσεις εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς» καὶ νὰ καταργῇ ἡ σωματικὴ ὁρμή.

Ἀλλὰ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅλοι οἱ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς καὶ αἱ ἐκκλησιαστικαὶ διατάξεις περιγράφουν δι' ἡμᾶς τὸ Χριστιανικὸν ἰδεῶδες πρὸς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ τείνωμεν, ἐὰν ἐπιθυμῶμεν τὴν αἰώνιον σωτηρίαν μας. Δὲν θὰ ἐπιτρέψωμεν νὰ υποβιβασθῇ αὐτὸ τὸ ἰδεῶδες πρὸς ἱκανοποίησιν ἐφαρμάτων παθῶν καὶ ἐπιθυμιῶν, ἐλάσφημον κατάρχησιν τῶν ἱερῶν καὶ δόξων.

Ἡ ἀληθὲς πιστὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιαστικὴ συνειδήσις δὲν θὰ δεχθῇ ἢ ἀναγνώριση οἰασθήποτε «μεταρρυθμίσεις», τὰς ὁποίας ἰσως ἐπιθυμοῦν οἱ σύγχρονοι ἐγκληματῆται «μεταρρυθμισταί». Καὶ διτιδῆποτε καὶ ἐὰν πράξουν οἱ ἀποστάται τῆς ἀληθοῦς Ὁρθοδοξίας, τῆς ἀσκητικῆς Πίστεως, δὲν θὰ ἐ-

Ἡ ἱερὰ Μονὴ «ἀναλήψεως» Κοζάνης Προπύργιον τῆς Ὁρθοδοξίας

Νέφος θυέλλης ἐσχηματίσθη εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς πατρίδος μας Κοζάνης, κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς. Νέφος θυέλλης τὸ ὅποιον πρὸς στιγμὴν ἐφάνη ὅτι ἐγκλείει μέσα του ἐρείπια καὶ κεραυνούς. Ἰδοὺ τί συνέβη.

Ὁ αἰδεσιμώτατος Γεώργιος Γκιούρας, ἱερεὺς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τῆς πόλεως Κοζάνης, ἔδωκε τὴν παραίτησίν του, προσχωρήσας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων, τὴν λεγομένην, Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιοσημερολογητῶν. Χάριν τίνος ὁ ἀσυναγώνιστος πνευματικὸς πάσης τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας ἀπηνήθη βαρυτίμως μισθούς, συντάξεις καὶ πάντα τὰ γήινα συμφέροντα ἀφήσας τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὴν ἐκλεκτὴν οἰκογένειάν του εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Χριστοῦ; Χάριν τίνος κατεδέχθη νὰ συγκακοπαθῇ μετὰ τοῦ μικροῦ ποιμνίου, δεχόμενος ἰσοδύναμα καὶ σκληρὰ βέλη ἐξ ἀνευλαθῶν καὶ ἀστόργων ἱερέων τῆς Μητροπόλεως; Χάριν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεώς του. Χάριν τῆς ἀμωμῆτου Ἐκκλησίας τῶν προγόνων του. Καὶ ἐστέφθη κατὰ τὸ μέτρον, ὁμολογητής. Ἰδοὺ πῶς λέγει περὶ τούτου, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: «Μάρτυς καὶ ὁμολογητὴς δὲν εἶναι μόνον ἐκεῖνος ὅπου φονεύεται διὰ τὸν Χριστόν, ἀλλὰ καὶ ὅστις εἰς οἰαδήποτε περίστασιν εἶναι πρόθυμος νὰ ὑποστῇ πᾶν λυπηρὸν ὑπὲρ τῆς πίστεώς του». Τοῦτο συνέβη καὶ εἰς τὸν τίμιον αὐτὸν παπᾶν. Βλέπων τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Νεοσημερολογητῶν, τὴν εὐρισκομένην ἀπὸ τοῦ 1924, νὰ εἶναι δούλη εἰς τὸν Παπισμὸν διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου, βλέπων ἀκόμη τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Νεοσημερολογητῶν νὰ προχωρῇ ἀλματωδῶς πρὸς τὴν πνευματικὴν σήψιν καὶ ἀποσύνθεσιν ἐμμήθη τοὺς ἁγίους Πατέρας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Ἰδοὺ τί ἔκαμεν. Ἀπαρνηθεὶς πᾶν ἐπίγειον συμφέρον προσῆλθε μετ' εὐφροσύνης καὶ ψυχικῆς ἀγαλλιάσεως εἰς τὴν Πατροπαράδοτον πίστιν τῶν προγόνων του. Τὴν πίστιν τὴν ὁποίαν ἐκράτησαν ἀνόθευτον καὶ καθαρὰν μόνον οἱ Παλαιοσημερολογῆται, τὴν πίστιν τὴν χειμαζομένην καὶ δοκιμαζομένην καὶ διωκομένην σήμερον ὑπὸ τῶν νεωτεριστῶν καὶ φιλοπαπικῶν ἱερωμένων, τὴν πίστιν λέγομεν, τῶν Παλαιοσημερολογητῶν ἡ ὁποία παρ' ὅλην τὴν στέγνωσιν ὅπου ὑφίσταται, περικλείει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς σήμερον, δύο ἑκατομμύρια ἐκλεκτῶν Ἑλλήνων.

Παρὰ ταῦτα, οἱ ἱερεῖς τῆς Μητροπόλεως ἐθροβήθησαν. Ἀναλαβόντες τὴν ὑπηρεσίαν «κακῶν κηρύκων», ἀνῆλθον εἰς τοὺς ἀμβωνας τῶν ναῶν τῶν

καὶ ἀντὶ νὰ κηρύξουν Χριστὸν ἐσταυρωμένον καὶ πιστὴν ἀφιλάργυρον, ἐξήμεσαν τὸν βόρβορον τῆς πονηρᾶς συνειδήσεώς των, νομίζοντες ὅτι διὰ τῆς ρητορίας των θὰ καταπίουν τὸν ἀπόντα ἱερέα. Ἐπαθάν ὁμως τὸ ἀντίθετον, τοῦτέστιν, ἀπεγυμνώθησαν πάσης ἀξιοπρεπείας, γενόμενα καταγέλαστοι ὡς ἐμπαθεῖς καὶ μισάδελφοι. Αὐτὸ ἐκέρδισαν οἱ νεωτερισταὶ ἱερωμένοι καὶ ἀπέδειξαν διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, ὅτι δὲν ἐνδιαφέρονται αὐτοὶ τόσον πολὺ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν λογικῶν προβάτων, ὥσον καλῶς ἐπίστανται περὶ τοῦ ἀμέλγματος αὐτῶν.

Γράφει εἰς Δωδεκάβιβλον ὁ ἱερός Δοσίθεος, Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ὅτι «ἡ ἀλήθεια κλεισθῆναι καὶ δεθῆναι δύναται ἀλλ' οὐχ ἡττηθῆναι». Ὁμοίως καὶ αἱ κακολογίαι τῶν νεοσημερολογητῶν ἱερωμένων τὰς ὁποίας ἐξήμεσαν ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ διοχετεύουν εἰς τὰς πλατείας, εἰς τὰς οἰκίας αὐτοὺς μὲν καθιστοῦν αὐθαδέστερους, τὸν δὲ Παπᾶ Γεώργιον καθιστοῦν ἄξιον παντός ἐπαίνου καὶ λαμπροῦ στεφάνου τῆς ὑπομονῆς.

Ἔτσι πληροῦται εἰς αὐτοὺς ὁ φρικτὸς λόγος τοῦ Χριστοῦ μας ὁ λέγων. «Καὶ ὁ πεσὼν ἐπὶ τὸν λίθον τοῦτον συναθλήσεται ἐφ' ὃν δ' ἂν πέσῃ λικμήσει αὐτόν».

Ὁ Πάπα Γκιούρας δὲν ἐπλανήθη ὅπως διατυμπανίζουν οἱ πλανημένοι αὐτοὶ ἀλλὰ ἀπεχωρίσθη τῆς ἰδικῆς των φιλοπαπικῆς ἐκκλησίας καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Πάτριον Ἐκκλησίαν τῶν ὁσίων καὶ Θεοφόρων ἁγίων Πατέρων. Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιοσημερολογητῶν τὴν μόνην τηρήσανσαν τὸ ἀρχαῖον κάλλος τῶν Ὁρθῶν Δογμάτων καὶ Ἱερῶν Παραδόσεων.

Ἔτσι, μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Κυρίου, «ὁ λύχνος ἐτέθη ἐπὶ τὴν λυχνίαν» παρ' ὅλην τὴν θυέλλαν τὴν ὁποίαν ἤγειραν οἱ ἄνθρωποι τῆς Μητροπόλεως κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς, ἐξοργίσαντες καὶ σκανδαλίσαντες διὰ τῆς ἀθρήσκου συμπεριφορᾶς των τὸν Θεοσεβῆ λαὸν τῆς Κοζάνης. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἠναγκάσθημεν νὰ γράψωμεν ἐν ὀλίγοις περὶ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς, καθ' ὅτι ἀνάγκη εἶναι νὰ καθίσταται γνωστὴ ἡ αἰτία, ἐκ τῆς ὁποίας προέρχονται τὰ σκάνδαλα.

Ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Γυν. Ἑσυχαστηρίου «ΑΝΑΔΗΨΙΣ» Κοζάνης

Πανηγύρεις

Τὸ Σάββατον τῆς Καθαρᾶς Ἑβδομάδος ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Θεοδώρων πανηγυρίζουν Ὁ Ἱερός Ναὸς Νέας Σμύρνης καὶ ἡ Ἱερὰ Μονὴ Πάρου.

πιστρέφωμεν τὸν ἐκμοντερνισμὸν τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ΔΕΝ θὰ συμμορφωθῶμεν πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς!

Ἐπιστολή

Πρὸς
Τὸν Ἀξιότιμον Κύριον Ἀντι-
πρόεδρον Ἐθνικῆς Ἐπαναστα-
τικῆς Κυβερνήσεως Στυλιανὸν
Παττακὸν Ἀθήνας

Ἀξιότιμε Κύριε Ἀντιπρόεδρε,

Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν Ὑμῖν, ὅτι ὑπάρχει μὴ μεγάλη μερίδα ἀνθρώπων τῆς Μεγαλονήσου, ὅπου παραμένει εἰς τὴν Πατρίαν παρά-
δοσιν τοῦ Παλαίου Ἡμερολογίου. (30.000 ἕως 40.000).

Μετὰ τὴν ἀλλαγὴν αὐτοῦ ἀπὸ τὸ 1924 ὑπῆρξαν κατὰ καιροὺς σκληροὶ διωγμοί, φυλακίσεις, ἀποσχνηματισμοὶ κληρικῶν καὶ πολλὰ ἄλλα ἀπάνθρωπα μέσα ἐναντίον μᾶς μερίδος Ἑλλήνων κατ' ἐξοχὴν νομοταγῶν εἰς τὰ πάντα.

Δὲν ἦταν δυνατόν παρὰ κάποτε νὰ ὑπάρξῃ καὶ καθαρὸς οὐρανὸς καὶ ἠδδόκησεν ὁ Θεὸς καὶ ἐξημέρωσε ἡ 21η Ἀπριλίου 1967, ὅπου ὅλοι οἱ πολῖται τυγχάνουν ἰσῆς μεταχειρίσεως, καὶ ἀπεδόθη καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς Παλαισημερολογίτας ἡ Ἐλευθερία.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κρήτης, μία ἐκ τῶν Μητροπολιτικῶν ἐδρῶν τῆς Ἑλλάδος, μόνον ἐδῶ ἐπαναλαμβάνομεν εἰς τὴν Κρήτην, ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία μᾶς πιέζει, μᾶς διώκει κατὰ καιροὺς, σφραγίζει ναοὺς ἰδιωτικoὺς καὶ ἑσχατοκρατοῦς ἀνήκοντας κατὰ πᾶν δικαίωμα εἰς τὴν κατοχὴν ἡμῶν. Καὶ μάλιστα, ἐφθάσαμεν νὰ δικαζώμεθα ὡς κατηγορούμενοι εἰς τὸ Δικαστήριον, διότι λέγει αἱ δοξασαί μᾶς εἶναι παράνομοι καὶ ἀκυροί.

Καθὼς μανθάνομεν εἰς τὰ ὑπόλοιπα διαμερίσματα τῆς χώρας οὐδαμῶς διώκονται οἱ Παλαισημερολογίται.

Παρακαλοῦμεν θερμότατα Ὑμᾶς Κε Ἀντιπρόεδρε, ὅπως ἐπιληφθῆτε τοῦ θέματος τούτου.

Φαίνεται ὅτι λησμονεῖ ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία τὴν μελανὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τὸ «1439», ὅπου ἐδημιουργήθη ἡ αὐτὴ κατάστασις τῆς ἑνώσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς εἰς τὴν τότε περίφημον Σύνοδον, Φεράρας-Φλωρεντίας. Τότε ὅλος ὁ Ἑλληνισμὸς ἐξανέστη καὶ ἐκατηράσθη τὰς ὑπογραφὰς τῶν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ἐκκλησιῶν.

Αὗται αἱ ὑπογραφαὶ πιθανὸν νὰ ἔγιναν ἡ ἀφορμὴ τῆς καταστροφῆς ὁλοκλήρου τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Διότι τὸ 1453 εἰς τὴν πτώσιν τοῦ Βυζαντίου καὶ ὁλοκλήρου τῆς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας, ἔδιδεν πρὸς ἡμᾶς ἐσθήθεια ὁ Παπισμὸς, ἀρκεῖ νὰ ὑποτασσώμεθα θρησκευτικῶς. Ὁ λαὸς ὅμως τοῦ Βυζαντίου ἐνὶ στόματι καὶ μὴ φωνῇ, ἐφώνησεν προτιμῶμεν τὸν Τουρκικὸν Ζυγὸν παρὰ ἀλλαγὴν πίστεως. Οἱ Τούρκοι μᾶς ἐνίκησαν, μᾶς κατέκτησαν,

μᾶς ὑπεδούλωσαν 400 ὁλοκλήρα χρόνια, ἀλλὰ δὲν ἀλλάξαμεν τὴν πίστιν μᾶς. Οἱ κατακτηταὶ ἐφυγαν, ἀλλὰ ἡ πίστις μᾶς ἔμεινε.

Ὑπάρχουν τινὲς ἄνθρωποι ποὺ προσπαθοῦν νὰ ἀλλοιώσουν ἐκ θεμελίων τὴν πίστιν μᾶς. Ἡ Πατρίς μᾶς κλονίζεται ἀπὸ συμβουλὰς ξένων Θεολόγων καὶ πολλῶν ἰδικῶν μᾶς ξενολατρῶν. Οἱ ξένοι ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἐξαγοράσουν τὴν Ἐκκλησίαν μᾶς, διότι αὐτὸ εἶναι τὸ ἱερὸν καὶ ὅσιον τῆς φυλῆς μᾶς. (Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ).

Ἐκ τῆς Ὀρθοδοξίας πηγάζει ἡ ἰσχὺς καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἔθνους μᾶς. Ὅταν ὅμως χαθῇ ἡ παρθενομία τῆς φυλῆς μᾶς θὰ χαθῶμεν καὶ ὡς δημιουργικὸν ἔθνος.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἐκράτησε τὸν ἀρραβῶνα τοῦ Πάπα τὸ ἔτος 1924 (NEON ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ). Τώρα ὅμως καθὼς φαίνεται, μᾶς ζητεῖ καὶ τὴν σ τ έ ψ ι ν. Ἡ τὰ στέφανα λοιπὸν τῶν ἀρραβῶνων πίσω.

Ἡ Στροφή τῆς διαλύσεως τοῦ Γάμου ἀνήκει εἰς ἓνα Νέον Μάρκον Εὐγενικόν!!! Ἐχει ὅμως ὁ Θεὸς νὰ παρουσιάσῃ καὶ σήμερον ὄχι μόνον ἓνα, ἀλλὰ ὁλοκλήρως ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις νὰ γίνῃ ἀνταξία τοῦ Μάρκου Εὐγενικοῦ πρὸς δόξαν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ Σωτηρίαν τοῦ Γένους.

Μετὰ πλείστης τιμῆς καὶ σεβασμοῦ.

Οἱ πονεμένοι Ὀρθόδοξοι τῆς Κρήτης.

Ὑποκλινόμεθα ἐνώπιον τῆς Ἐθνικῆς Ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἡρακλείῳ τῇ 5.12.1970

Ἐκ τοῦ Γραφείου Ὀρθόδοξων Χριστιανῶν

Ὁ Πρόεδρος ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗΣ

Ὁ Γραμματεὺς ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΚΟΤΣΙΦΟΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ

Γ. Τροχαλάκης, Ἐμμ. Χατζηθεοφάνης, Γ. Ἀπεργιώτης,

Γ. Κατεχάρκης

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντῆς συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίριπας

Κάνιγγος 32—Ἀθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33—Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμὰς 45.—

Ἔτησίᾳ » 30.—

Ἐξωτερικοῦ Ἐξάμηνος δολλάρια 2

Ἔτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 2

Οικοδομητική Στήλη

Τὸ Τριώδιον

«Επιστρέφητε πρὸς με ἐξ ὅλης τῆς καρδίας ὑμῶν, ἐν νηστείᾳ, καὶ ἐν κλαυθμῷ, καὶ ἐν κοπετῷ καὶ διαρρήξαιτε τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ μὴ τὰ ἱμάτια ὑμῶν».

(Ίωήλ 2, 12)

Πάντοτε ἡ ἀνθρωπότης εἶχεν ἀνάγκη αὐτῆς τῆς περιόδου τῆς αὐτοσυγκεντρώσεως καὶ τῆς πνευματικῆς περισυλλογῆς ποὺ ἀρχίζει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας κάθε χρόνον μὲ τὸ Τριώδιον. Ἀλλὰ ἰδιαίτερος, διὰ τὴν σημερινήν, πλήρη ἀγωνίας, ἐποχὴν αὐτὸ τὸ κήρυγμα τῆς ἐπιστροφῆς καὶ τῆς ἀνασυγκροτήσεως τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τῆς χριστιανowości εἶναι ἐξόχως ἐπίκαιρον. Ἡ φωνὴ τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἀντηχεῖ μέσα ἀπὸ τὰς γραμμὰς τῶν ἀγιογραφικῶν ἀναγνωσμάτων καὶ ἀπὸ τὰς στροφὰς τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀσμάτων τοῦ «Τριωδίου» εἶναι ἡ ἰδία ἐκείνη φωνή, ποὺ πρὶν ἀπὸ χιλιάδας ἐτῶν ἀντῆχει εἰς τὴν ἱεράν γῆν τῶν Προφητῶν καὶ ἐκάλει τὸν ἐκλεκτὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ εἰς διόρθωσιν. Ἡ ἰδία φωνὴ ποὺ ἀντήχησεν εἰς τὴν Ναζαρέτ, εἰς τὴν Καπερναούμ, εἰς τὴν Σαμάρειαν, εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐπάνω εἰς τὸν Γολγοθᾶν, καὶ ἐφάνέρωσεν εἰς τὸν κόσμον ὁλόκληρον τὸν δρόμον τῆς σωτηρίας. Ἡ ἰδία φωνή, ποὺ μᾶς προσκαλεῖ πάντοτε, μᾶς προσκαλεῖ καὶ σήμερον νὰ ριψώμεν ἐρευνητικὸν βλέμμα εἰς τὸν ἐσωτερικὸν μας κόσμον. Εἰς αὐτὸν δὲ τὸν στίχον τοῦ Προφήτου Ἰωήλ, ποὺ ἐθέσαμεν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ παρόντος ἄρθρου. συγκεντρώνονται ὅλοι οἱ σκοποὶ καὶ ὅλαι αἱ κατευθύνσεις καὶ ὅλαι αἱ πνευματικαὶ προσπάθειαι τοῦ «Τριωδίου», ποὺ πρέπει ἐξάπαντος νὰ ἔχη δι' ὅλους μας τὴν σημασίαν μιᾶς καθολικῆς πνευματικῆς ἐπιστρατεύσεως, ἐνὸς ἀληθινοῦ ὁλοκληρωτικοῦ πνευματικοῦ πολέμου, μιᾶς ἀνευ προηγουμένου ἐντατικῆς πνευματικῆς προσπάθειας, ἐνὸς ἀφαντάστου πνευματικοῦ ἐξοπλισμοῦ ἐναντίον «τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν ἐξουσιῶν τοῦ κοσμοκράτορος τοῦ αἰῶνος τούτου».

«Επιστρέφητε πρὸς με» — λέγει ὁ ἴδιος ὁ Θεός — ἐξ ὅλης καρδίας ὑμῶν, ἐν νηστείᾳ καὶ ἐν κλαυθμῷ, καὶ ἐν κοπετῷ, καὶ διαρρήξαιτε τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ μὴ τὰ ἱμάτια ὑμῶν. Τὸ πρῶτον βῆμα διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ αὐτὴ ἡ ἐπιστράτευσις καὶ ὁ ἐξοπλισμὸς τῶν ψυχῶν μας, καὶ νὰ ἐπιτύχη ἡ προσπάθεια καὶ ν' ἀποβῇ νικηφόρος ὁ πόλεμος ἐναντίον τοῦ κακοῦ: Νὰ συναισθανθῶμεν ὅλοι, ὅτι πρέπει νὰ ἐπιστρέψωμεν πρὸς τὸν Θεὸν μὲ ὅλην μας τὴν καρδίαν. Ὅχι: χλιαρὰ καὶ νερόδραστα, ἀλλὰ μὲ πραγματικὴν

συντριβὴν, «ἐν νηστείᾳ καὶ ἐν κλαυθμῷ, καὶ ἐν κοπετῷ». Ὅχι μὲ ἐξωτερικὰς ἀπλῶς ἐκδηλώσεις μετανοίας, ἀλλὰ μὲ πραγματικὴν ψυχικὴν δόνησιν. Οἱ παλαιοὶ Ἑβραῖοι συνήθιζον εἰς ἐνδειξὴν θλίψεως βαθείας νὰ σχίζουσιν τὰ ρούχα των· ὁ Θεὸς δὲν ἐκανοποιεῖται μὲ αὐτὸ μόνον. Θέλει νὰ σχίσωμεν τὰς καρδίας μας, «διαρρήξαιτε — λέγει — τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ μὴ τὰ ἱμάτια ὑμῶν».

Ἀκούετε; Ὅπως, ὅταν ἔχῃς ἕναν ὄγκον γεμάτων μὲ πῦρον, εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸν σχίσῃς, διὰ νὰ φύγῃ τὸ πῦρον, νὰ αἰσθανθῇ ἀνακούφισιν καὶ νὰ θεραπευθῇς, τοιοῦτοτρόπως πρέπει νὰ σχίσωμεν τὰς καρδίας μας, διὰ νὰ φύγῃ τὸ δηλητήριον τῆς ἁμαρτίας, ποῦ, ὅπως τὸ πῦρον, τὰς ἔχει μολύνει καὶ τὰς ἔχει πρήξει· νὰ αἰσθανθῶμεν τὴν ἀνακούφισιν ἀπὸ ὅ,τι σήμερον τὰς πιέζει καὶ νὰ ἀπολαύσωμεν τὴν χαρὰν τῆς θεραπείας. Πῶς θὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ ἐσωτερικὴ ἐγγεήρσις; Πῶς θὰ κάμωμεν αὐτὴν τὴν σωτήριον τοιμή εἰς τὰς καρδίας μας; Μὲ τὴν βαθυτάτην θλίψιν διὰ τὸ περιεχόμενον των καὶ μὲ τὴν ἐνδόμωχον καὶ ἀποφασιστικὴν ἀποκήρυξιν ὅλου τοῦ ἁμαρτωλοῦ μας παρελθόντος. Δὲν μᾶς εἶπεν ὁ ἴδιος ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅτι εἶναι «μακάριοι οἱ πενθοῦντες» καὶ ὅτι «αὐτοὶ παρακληθήσονται»;

Δὲν μᾶς ὑπεσχέθη διὰ τοῦ Προφήτου Ἠσαΐου ὁ Θεός, ὅτι καὶ ὥσάν τὸ κόκκινον ἔαν εἶναι αἱ ἁμαρτίαι μας, Ἐκεῖνος — ὅταν ἐπιστρέψωμεν — θὰ τὰς λευκάνῃ «ὡς ἔριον» καὶ «ὕπερ χιόνα»; Δὲν διεκήρυξεν ὁ Σταυρωθεὶς ὑπὲρ τῶν ἁμαρτωλῶν, ὅτι «χαρὰ γίνεται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἑνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι»;

Ἐπιστρέφατε — λέγει τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Προφήτου Ἰωήλ — ἐπιστρέφατε «πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ὑμῶν», διότι «ἐλεήμων καὶ οἰκτίρμων ἐστὶ, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος καὶ μετανοῶν ἐπὶ ταῖς κακίαις». Ἀς μὴ διστάσωμεν λοιπόν, ἀδελφοί! ἅς μὴ ἀμελήσωμεν ἅς μὴ δεῖξωμεν ὀκνηρίαν ἢ ἀναβλητικότητα· ἅς μὴ λυπηθῶμεν καθόλου μήπως στενοχωρήσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας. Ἐὰν πραγματικὰ λυπούμεθα τὴν ψυχὴν μας πρέπει νὰ τὴν λυπήσωμεν, νὰ τὴν στενοχωρήσωμεν, νὰ τὴν ἀναγκάσωμεν νὰ διακόψῃ κάθε δεσμὸν μὲ τὸ ἁμαρτωλὸν της παρελθόν. Ἀξίζει ὁ πόνος αὐτὸς ὅσον πικρὸς καὶ ἄν εἶναι, ἀφ' οὗ πρόκειται νὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ τὴν πνευματικὴν ὑγείαν καὶ τὴν ἀληθινὴν χαρὰν. Ποῶς δὲν δέχεται τὸν πόνον μιᾶς σωτηρίας χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως, ὅταν εἶναι βέβαιος, ὅτι, ἂν ὀλιγοψυχῇ καὶ δυστροπήσῃ, θὰ προχωρήσῃ ἢ γάγγραινα καὶ θὰ τοῦ φέρῃ θάνατον;

Σχόλια διὰ τὰ Θεοφάνεια

Αἱ Ἀθηναϊκαὶ ἐφημερίδες κάτωθεν μεγάλων φωτογραφιῶν ἔγραψαν τὰ ἀκόλουθα

Μέγα πλῆθος Παλαισημερολογιτῶν συνεκεντρώθη χθὲς τὸ πρωῒ στὴν «Μαρίνα» τῆς Ζέας, στὸν Πειραιᾶ γιὰ τὰ δικά τους Θεοφάνεια. Ἡ τελετὴ τῆς καταδύσεως τοῦ Σταυροῦ ἔγινε μὲ ἐκκλησιαστικὴ μεγαλοπρέπεια, χοροστατοῦντος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῶν Ἀδελφότητων. Στὴν φωτογραφίαν, ἡ συγκέντρωσις τῶν Παλαισημερολογιτῶν στὸν χώρον ὅπου ἔγινε ἡ θρησκευτικὴ τελετή.

Ἀπογευματινὴ 20.1.71

Μὲ συγκέντρωσι μεγάλου ἀριθμοῦ πιστῶν καὶ ἐκκλησιαστικὴ μεγαλοπρέπεια, ἔγινε χθὲς στίς 11 τὸ

πρωῒ εἰς τὴν «Μαρίνα» τῆς Ζέας εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἡ κατάδυσις τοῦ σταυροῦ ἀπὸ τοὺς Παλαισημερολογίτας, χοροστατοῦντος τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῶν Ἀδελφότητων.

Ἀκρόπολις 20.1.71

ΤΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ

Στὴν «Μαρίνα» Ζέας ἔγινε χθὲς τὸ πρωῒ ὁ ἀγιασμός τῶν ὑδάτων ἀπὸ τοὺς Παλαισημερολογίτας. Στὴν τελετὴ τὴν ὁποίαν κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν λιμενικῶν ἀρχῶν παρηκολούθησαν 20.000 ἄτομα περίπου, παρέστη πολυπληθὲς ἱερατεῖο τῶν κοινοτήτων τῶν

Τὰ Θεοφάνεια εἰς Χαλκίδα. Ἐν μέσφ τῶν πιστῶν διακρίνονται οἱ Ἱερεῖς μας Ἰγνάτιος καὶ Κωνσταντῖνος

Παλαιοημερολογιτών του λεκανοπεδίου Ἀττικῆς καὶ τῶν γειτονικῶν νήσων, με ἐπικεφαλῆς τὸν Ἐπίσκοπον Αὐξέντιον καὶ τρεῖς Μητροπολίτες. Στὴν περιοχὴ τῆς Φρεατύδας ἐορτάσε ἐπίσης χθὲς τὰ Θεοφάνεια ὅπως κάθε χρόνο, καὶ ἡ παροιμία τῶν Ὁρθόδοξων Ρώσων. Στὶς φωτογραφίες δύο στιγμιότυπα ἀπὸ τὸν ἁγιασμό τῶν ὑδάτων τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Ἐπάνω ὁ Σταυρὸς ἀνασύρεται ἀπὸ τὴν θάλασσα καὶ κάτω Παλαιοημερολογίτισσες καλόγριες παρακολουθοῦν τὴν τελετὴ.

Βῆμα 20.1.71

ΤΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ

Εορτὴ τῶν Θεοφανείων καὶ χθὲς στὸν Πειραιᾶ, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ μεῖν ἔβασε τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον. Τριάντα καὶ πλέον χιλιάδες Παλαιοημερολογιτῶν κατέκλυσαν ὅπως κάθε χρόνο δλόκληρη σχεδὸν τὴν ἀκτὴ τῆς Πειραικῆς Χερσονήσου, ἐνῶ ἡ καθαρῶς θρησκευτικὴ τελετὴ καὶ ἡ ρίψις τοῦ Σταυροῦ εἰς τὴν θάλασσαν ἐγίνε ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Αὐξέντιο στὴν «Μαρίνα» Ζέας.

Βραδυνὴ 20.1.71

ΓΙΟΡΤΑΣΑΝ ΤΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Οἱ Παλαιοημερολογίτες — πάνω ἀπὸ 5.000 ἄτομα — συγκεντρώθηκαν χθὲς τὸ πρωὶ στὴ «Μαρίνα» Ζέας γιὰ νὰ γιορτάσουν τὰ Θεοφάνεια καὶ νὰ παραστοῦν τὴν τελετὴ τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν ὑδάτων. Χοροστάτησε ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν κ. Αὐξέντιος. Ἀνωτέρω δύο χαρακτηριστικὲς φωτογραφίες ἀπὸ τὴν τελετὴ τοῦ ἁγιασμοῦ.

Νέα 20.1.71

Ἐπιστολαὶ

Ἐν Πάτραις τῇ 13.1.1971

Κύριε Διευθυντά,

Μετὰ πικρίας μας ἀνεγνώσαμεν εἰς τὰ διάφορα Ἐκκλησιαστικὰ Περιοδικὰ τὰ περὶ τῆς καταδίκης τοῦ κατὰ πάντα ἀξίου καὶ ἐναρέτου Κληρικοῦ Ἀρχιμανδρίτου Π. Μαξίμου Βαλλιανάτου, εἰς τὴν ποινὴν τῆς τριτοῦς ἀργίας καὶ συγχρόνως τριτοῦς ἐξορίας του εἰς τὴν Μονὴν Ὑψηλοῦ Μυτιλήνης.

Ὅσοι γνωρίζομεν τὸν Πατέρα Μάξιμον — καὶ τὸν γνωρίζομεν πολλοὶ ἀνὰ τὸ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ — γενεὰ τῆς ἀγίας του βιοτῆς, ἐκφράζομεν τὴν βαθεῖαν μας λύπην, διὰ τὸν κατατρεγμὸν τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ κληρικοῦ, περὶ τῆς ἀγίας ζωῆς τοῦ ὁποῖου καὶ οἱ λίθοι τῆς Κεφαλληνίας κεκράζονται. Τοῦτο μᾶς ἐνθυμίζει καὶ τὸ γραφικὸν λόγιον: «Ὁὕτω γὰρ ἐδίωξαν καὶ τοὺς προφῆτας τοὺς πρὸ ἡμῶν». Καὶ ἐρωτῶμεν τοὺς ἀρμοδίους: Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ λόγου τοῦ Θεοκλήρυκος Ἀποστόλου Παύλου: «Οἱ κα-

λῶς προεστώτες πρεσβύτεροι, διπλῆς τιμῆς ἀξιούσθωσαν»;! (Α' Τιμ. Ε' 17) ἢ μήπως πληροῦται εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Π. Μαξίμου» ἕτερον χωρίον τοῦ αὐτοῦ Ἀποστόλου λέγοντος: «Καὶ πάντες οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται...». Ἀποσιωπώμεν τὰ ἐν συνεχείᾳ, διότι εἶναι τοῖς πᾶσιν γνωστά...

Με θερμὴν παράκλησιν ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἐντιμὸν ὑμῶν Φύλλον.

Διατελῶ μετὰ τιμῆς

Β. ΚΩΣΤΗΣ

Πάτραι, Εὐρεμίματα. Πάροδος Δ.Α. 4 Ἀριθ. 16

Πρὸς

Τοὺς κ. κ. Διευθυντὰς ἑφημερίδων «Ὁρθόδοξος Τύπος» καὶ «Ἐκκλησιαστικὸς Ἀγών»
Ἀθῆναις

Κε Διευθυντά,

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 604 φύλλον τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας», ἐπισήμου ὀργάνου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος (Παλαιοημερολογιτῶν), ἀνέγνωσα ὅτι ὁ ἐν Πάτραις ἱερός Ναὸς τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ ἐσφραγίσθη ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου. Ἡ σφράγις τοῦ Ναοῦ εἶναι ἀντικανονικὴ καὶ ἀντισυνταγματικὴ, διότι ἔβασε τοῦ Συντάγματος ὅτι πάντες εἶναι ἐλεύθεροι εἰς τὰ θρησκευτικὰ τῶν καθήκοντα. Καθ' ἣν ὅμως στιγμὴν εἶναι ἐλεύθεροι εἰς τὴν ἐθνοκτόνον δρᾶσιν τῶν οἱ μασόνοι, οἱ χιλιασταί, οἱ Ὀδῖται καὶ ὅλοι οἱ αἵρετικοί, διατὶ διώκονται καὶ στεροῦνται τῆς θρησκευτικῆς τῶν ἐλευθερίας οἱ Παλαιοημερολογίται, καθ' ὅσον δὲν εἶναι αἵρετικοί, κατὰ δὲ τὴν ὁμολογίαν Ἱεραρχῶν τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καὶ δὴ Ἀρχιεπισκόπων εἶναι ὄντως οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί;

Οἱ Μητροπολίται πρέπει νὰ ἀσχολοῦνται με θέματα ὑψίστης σημασίας διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν, καὶ ὄχι νὰ σφραγίζουν τὰς Ἐκκλησίας τῶν Παλαιοημερολογιτῶν.

Μετὰ τιμῆς

ΗΑΙΑΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Ἀνακοίνωσις

Φέρεται εἰς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ, ὅτι τινὲς ἐπιτήδαιοι εἰς τὸ ἐξαπατᾶν τοὺς ἀφελεῖς, περιέρχονται ἀνὰ τὰς οἰκίας τῶν χριστιανῶν πρὸς ἐπαιτεῖαν, ἰσχυριζόμενοι, ὅτι ἔχουν πρὸς τοῦτο τὴν ἀδείαν ἢ σύστασιν ἐκ μέρους τῶν Ἀρχιερέων ἡμῶν.

Ἐπιστᾶται ἡ προσοχὴ πρὸς πάντας, ὅπως μηδεμία πίστις δίδεται εἰς τοὺς τοιοῦτους ψευδολόγους εἰ καὶ ρασοφόροι τυγχάνουν.

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Ἀθανάσιος ἐπεθεβαίωσε συγχρόνως τὴν ταυτότητά του, καὶ ἤρχισε νὰ διαμαρτύρηται κατὰ τῆς ἀδικίας, ἣ ὅποια ἐγένετο εἰς αὐτὸν ἀπὸ τοὺς εἰς τὴν Τύρον συνελθόντας Ἐπισκόπους, ὡς καὶ ἀπὸ τὸν αὐτοκρατορικὸν ἀντιπρόσωπον Διονύσιον. Ἀλλ' ὁ Αὐτοκράτωρ προκατειλημμένος ὢν κατὰ τοῦ Ἀθανασίου ἀπὸ τὰς ἐναντίον του συνεχεῖς διαβολὰς τῶν Ἀρειανῶν, οὔτε ἠθέλησε νὰ τὸν ἀκούσῃ. Ἀλλ' ὁ ἀτρόμητος τῆς Ἀληθείας ὑπέρμαχος ἐπέμενε νὰ ἀκουσθῇ, καὶ παρ' ὀλίγον ὁ Κωνσταντῖνος νὰ διατάξῃ τὴν θείαν ἀπέλασίν του. Ἀλλ' ὁ Ἀθανάσιος μὲ περισσοτέραν παρησίαν διετύπωσε τὴν ἀξίωσίν του νὰ προσκληθῶσιν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν οἱ ἐν Τύρῳ Ἐπίσκοποι, ἵνα ἐνώπιον αὐτῶν ἐκθέσῃ εἰς τὸν Αὐτοκράτορα τὴν πρὸς αὐτὸν γενομένην ἀδικίαν. Ὁ Αὐτοκράτωρ εὐρὼν τότε δικαίαν τὴν αἴτησιν ταύτην τοῦ Ἀθανασίου, τῷ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ τὴν ἐδέχεται. Ἀμέσως δὲ ἀπέστειλεν ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς ἐν Τύρῳ Ἐπισκόπους διὰ νὰ ἔλθουν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Λαβόντες οἱ ἐν Τύρῳ Ἀρειανοὶ Ἐπίσκοποι τὴν ἐπιστολὴν ταύτην τοῦ Αὐτοκράτορος, ἐταράχθησαν κατ' ἀρχάς, ἀντιληφθέντες ὅτι ὁ ἐξαφανισθεὶς ἐκ τῆς Τύρου Ἀθανάσιος θὰ εὐρίσκετο εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἀνακτῆσαντες ὅμως ἐντὸς ὀλίγου τὴν ψυχραιμίαν των, ἀπεφάσισαν νὰ διαλύσουν τὴν Σύνοδον, οἱ κορυφαῖοι δὲ ἐξ αὐτῶν δὲν ἐδράδυναν νὰ ἔλθουν εἰς τὴν πρωτεύουσιν. Ὅταν δὲ παρουσιάσθησαν μετὰ τοῦ Ἀθανασίου ἐνώπιον τοῦ Αὐτοκράτορος, οὐδὲν ἐξ ὧν εἶπον κατὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας εἰς τὴν Τύρον ἀνέφερον εἰς αὐτόν. Ἐπλάσαν ὅμως μίαν φρικτὴν καὶ τερατώδη κατὰ τοῦ Ἀθανασίου συκοφαντίαν, ἣ ὅποια δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ συγκινήσῃ καὶ νὰ διεγείρῃ τὸν Αὐτοκράτορα. «Ὁ Ἀθανάσιος, εἶπον, ἠπειλήσεν ὅτι θὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἐξ Αἰγύπτου πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀποστελλόμενον σίτον».

Τοιαύτη κατηγορία ἔθιγε βαθύτατα τὸν Κωνσταντῖνον καὶ παρώργιζεν αὐτόν. Δὲν ἠνείχετο νὰ προσβάλλῃ κανεὶς τὸ κῦρος καὶ τὸ μεγαλεῖον του. Ὁ Ἀθανάσιος κατεπλάγη ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην συκοφαντίαν, ἀνέκτησεν ὅμως ἀμέσως τὴν ψυχραιμίαν του καὶ ἤρχισε νὰ ἀπολογῆται: Εἶμαι, ἔλεγεν, ἀπλοὺς ἰδιώτης, πτωχός, καὶ ἀνίκανος νὰ ἐμποδίσω τὸν σίτον ἀπὸ τοῦ νὰ μὴ σταλῇ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Ἀλλ' οἱ Ἀρειανοὶ ἐκραύαζον: Ὅχι· ψεύδεται. Εἶναι πλούσιος καὶ δι' ὅλας ἱκανός.

Ὁ Αὐτοκράτωρ σκοτισθεὶς ἀπὸ τὴν ὀργὴν του, δὲν ἤκουεν οὔτε τὸν Ἀθανάσιον πλέον, ἀλλ' οὔτε καὶ τοὺς κατηγορούς του. Ἡ ἀγανάκτησίς του ἐκορυφώθη. Βασιλεὺς καχύποπτος, προκατειλημμένος κατὰ τοῦ

Ἀθανασίου ὅτι τοῦ ἐξουδετέρωνε τὸ βασιλικὸν γόητρον εἰς τὴν Αἴγυπτον, πιστεύων ἐξ ἄλλου ὅτι εἶχεν ἀρκετὴν τόλμην ὁ Ἀθανάσιος νὰ ἐπιχειρῇ τὰ πάντα, ἔκρινεν ἤδη αὐτὸν ἱκανὸν καὶ ἐνοχον δι' ὅλας τὰς κατηγορίας καὶ τὰ ἐγκλήματα, εἰς τὰ ὅποια τὸν ἐνοχοποιοῦν οἱ ἐχθροὶ του. Τὸ ὅτι δὲ ἐτόλμῃσε νὰ κρατήσῃ τὸν σίτον εἰς τὴν Αἴγυπτον, διὰ νὰ μὴ σταλῇ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ στασιάσουν οἱ κάτοικοι αὐτῆς κατὰ τοῦ Αὐτοκράτορος διὰ τὴν ἔλλειψιν ἄρτου, τοῦτο ἦτο τὸ ἀποκορύφωμα τῶν ἐγκλημάτων του. Ἡ ὀργὴ τοῦ Κωνσταντῖνου ἐξέσπασεν εἰς μίαν ἀπόφασιν τρομεράν. Ὁ Ἀθανάσιος ἐξωρίσθη εἰς μίαν πόλιν τῆς Γαλλίας, τὴν Τίβεριν.

Ἡ καταδίκη αὕτη ἀπετέλει ἀδικίαν καὶ δυστυχίαν. Ἀλλ' ἦτο συγχρόνως καὶ μία ἐπὶ πλέον δόξα διὰ τὸν Ἀθανάσιον, ἀλλὰ καὶ τιμὴ διὰ τὴν χώραν, ἣ ὅποια ἐπρόκειτο νὰ τὸν δεχθῇ. Εἶναι ὥραϊον νὰ ὑποφέρῃ τις διὰ μίαν ἁγίαν ὑπόθεσιν!

Οἱ ἐξ Αἰγύπτου Ἐπίσκοποι, οἱ ὅποιοι ἦλθον μετὰ τοῦ Ἀθανασίου εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, λίαν συγκεκνημένοι διὰ τὴν εἰς θάρος τοῦ Ἁγίου Πατρὸς των γενομένην ἀδικίαν, ἠθέλησαν νὰ ἀκολουθήσουν ὅλοι αὐτὸν εἰς τὴν ἐξορίαν. «Ἅγιοι καὶ οὐρανομήκεις ψυχαί! Ὅσα ἐμαρτύρουν οὕτω κατὰ πρόσωπον τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ τοῦ κόσμου ὀλοκλήρου, περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ Ἀθανασίου καὶ τῆς κακότητος τῶν ἐχθρῶν του. Ἀλλ' ὁ Ἀθανάσιος τοὺς ἡμπόδισε. «Αἱ ψυχαὶ τῶν Ὀρθοδόξων, τοὺς εἶπε, σὰς καλοῦν. Πηγαίνετε νὰ ἐπαχρυνήτε ἐπὶ τῶν ποιμνίων σας».

Τὸν συνώδευσαν διὰ τοῦτο μόνον μέχρι τῆς παραλίας. Ἐκεῖ δὲ ἐν μέσῳ λυγμῶν καὶ δακρύων, τὸν ἠναγκαλίσθησαν, καὶ παρέμειναν ἰστάμενοι καὶ προσευχόμενοι ἐπὶ τῆς ἁμμου, μέχρις ὅτου τὸ πλοῖον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπέβαιναν ὁ Ἀθανάσιος ἐξηφανίσθη ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς των.

Ζωὴ πικρὰ τῆς ἐξορίας! Κατόπιν τόσων βασάνων καὶ ἀγώνων, ἔρχεται ὁ Ἀθανάσιος νὰ γνωρίσῃ καὶ τὰ δεινὰ σου!

Ὅντως, «πάντες οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται», Ἀλλ' «οἱ σπείροντες ἐν δάκρυσει ἐν ἀγαλλιάσει θεριοῦσι», πολλάκις καὶ ἐν τῇ προσκαίρῳ ταύτῃ ζωῇ.

Ὁ φθόνος καὶ ἡ κακία τῶν ἀδελφῶν τοῦ Παγκάλου Ἰωσήφ, ὠδήγησαν αὐτὸν εἰς τὴν Αἴγυπτον, διὰ νὰ τὸν προσκυνήσουν μετὰ ταῦτα οὗτοι ὡς Ἀντιβασικρῦσι ἐν ἀγαλλιάσει θεριοῦσι, πολλάκις καὶ ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν παρεχώρησε νὰ ἐξορισθῇ ὁ ἐκλεκτός του δοῦλος εἰς τὴν Δύσιν, διὰ τὰς πικράς καὶ κακοήθεις συκοφαντίας τῶν ἐχθρῶν του, ἵνα λάμψῃ

Περὶ τῆς ἀξίας τῆς ἀρετῆς

Τῆς ἀρετῆς ἡ ἀξία εἶναι ἀνεκτίμητος· διότι δὲν εἶναι μόνον σχετική, ἀλλ', ἰδίᾳ τις ἐσωτερικὴ καὶ ἀπόλυτος· εἶναι ἀληθῶς εὐγένεια τοῦ πνεύματος. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἀξίωμα τῶν Στωϊκῶν, ὅτι ἡ ἀρετὴ πρέπει δι' αὐτὴν νὰ ζητῆται, καὶ ὅτι αὕτη εἶναι καὶ ἀμοιβὴ αὐτῆς. Ἐπειδὴ οὐδὲν ἄλλα ἐν τῷ κόσμῳ δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἀπολύτως ἀγαθόν, εἰ μὴ μόνον ἡ ἀγαθὴ προαίρεσις· πάντα δὲ τὰ ἄλλα ἐπὶ τοσοῦτον μόνον εἰσὶν ἀγαθὰ, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουσι τῆς τοιαύτης προαιρέσεως ἔργα ἢ συνέπειαι.

Πάσης ἐλπίδος καὶ πάσης εὐχῆς ἡμῶν ἡ ἐπιτυχία καὶ παντὸς σκοποῦ ἡ ἔκβασις, καὶ πᾶσα ἡ εὐδαιμονία, εἰς ἣν ἕκαστος σπεύδει ἀδιαλείπτως, τότε μόνον εἶναι δυνατόν νὰ ἐγκρίνωνται ὡς ἀγαθὰ, ὅταν διὰ τῆς ἀρετῆς ἐνεργῶνται καὶ ἐπιτυγχάνονται. Τοιαύτη τις ἀξία καὶ ἐν τῇ Θεῷ Γραφῇ ἀποδίδεται εἰς τὴν ἀρετὴν.

«Ἐπ' ἀληθείας καταλαμβάνομαι, λέγει ὁ Θεὸς Πέτρος, ὅτι οὐκ ἔστι προσωπολήπτης ὁ Θεός, ἀλλ' ἐν παντὶ ἔθνει ὁ φοβούμενος αὐτόν, καὶ ἐξαγιάζομενος δικαιοσύνην, δεκτὸς αὐτῷ ἔστι». (Πραξ. ι'. 34).

Καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπὶ τὴν καὶ ἐπίμα πανταχοῦ τὴν ἀρετὴν. ὅπου ἂν ὑπῆρχεν ἀληθὴς· οὕτω περὶ μὲν τοῦ ἐν Καπερναοὺμ ἐθνικοῦ ἑκατοντάρχου εἶπεν· «Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὗρον», (Ματθ. η', 10) εἰς δὲ τὸν λεπτρὸν Σαμαρείτην· «Πορεύου, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε». (Λουκᾶ ιζ', 18). Τὸ ἀγαθὸν δηλαδὴ χωρὶς φιλαυτίας καὶ ἰδιοτελείας, ἀλλ' ἐξ ἀγαθῆς προαιρέσεως πραττόμενον, εἶναι πανταχοῦ πάσης τιμῆς ἄξιον. Ἐκ τούτου καὶ ὁ Θεὸς μακαρισμός· «Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην» (Ματθ. ε', 10.) καὶ τὸ θεῖον παράγγελμα· «Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ κ.λ.» (Ματθ. ε', 33.)

Ὑψίσταται δὲ μάλιστα ἡ τῆς ἀρετῆς ἀξία εἰς τοῦτο, ὅτι δὲν εἶναι μόνον μέσον ἢ ὁδὸς πρὸς τὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐξομοίωσιν ἡμῶν, ἀλλ' ἡ ἐξομοίωσις αὐτῇ διὰ τοῦτο καὶ οὐδέποτε πρέπει νὰ μεταχειρίζηται τις αὐτὴν ὡς ἀπλοῦν μέσον, διότι ἀπόλλυσι παρευθὺς τὴν ἀξίαν καὶ τὸν χαρακτῆρα, δασις τὴν ἀποδεικνύει ἀνεκτίμητον παρὰ Θεῷ καὶ παρὰ ἀνθρώποις.

Ἡ ἀρετὴ πρὸς τοῦτοις εἶναι καὶ ἡ ἀληθὴς τοῦ Θεοῦ λατρεία, καὶ ὁ μόνος σταθερὸς θεμέλιος τῆς μακαριότητος. Λατρεία μὲν ἀληθὴς· διότι τότε μόνον δο-

ξάζομεν τὸν Θεὸν ἔργῳ καὶ ἀληθείᾳ, ὅταν κατὰ μίμησιν αὐτοῦ ζητῶμεν καὶ ἀγαπῶμεν μόνον τὸ ὄντως ἀγαθὸν καὶ ἄξιον τῆς εὐγενείας καὶ τῆς κλήσεως ἡμῶν. Αὕτη εἶναι ἡ λογικὴ λατρεία, περὶ ἧς παραγγέλλει ὁ Θεὸς Παῦλος, λέγων· «Παρακαλῶ ὑμᾶς, ἀδελφοί, παραστήσαι τὰ σῶματα ὑμῶν θυσίαν ζῶσαν, ἁγίαν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ τὴν λογικὴν λατρείαν ὑμῶν, καὶ μὴ συσχηματίζεσθαι τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ μεταμορφοῦσθαι τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοῦς ὑμῶν, εἰς τὸ δοκιμάζειν ὑμᾶς, τί τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον καὶ τέλειον» (Ρωμ. ιβ', 1) οὕτω καὶ ὁ Θεὸς Ἰάκωβος ἀποφαίνεται· «Θρησκεία καθαρὰ καὶ ἀμίαντος παρὰ τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ αὕτη ἔστιν, ἐπισκέπτεσθαι ὀρφανούς καὶ χήρας ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν, ἄσπιλον ἑαυτὸν τηρεῖν ἀπὸ τοῦ κόσμου». (Κεφ. α', 27).

Ὁ δὲ Θεὸς καὶ σωτὴρ ἡμῶν, παρῳδήσας τὴν τοῦ προφήτου Ἠσαΐου κατὰ τῶν συγχρόνων αὐτοῦ ρῆσιν, ἐξηγήσατο σαφῶς κατὰ τοῦ ἐναντίου· «Ἐγγίξει μοι, λέγει, ὁ λαὸς οὗτος τῷ στόματι αὐτῶν, καὶ τοῖς χεῖλεσίν με τιμᾷ, ἡ δὲ καρδίᾳ αὐτῶν πόρρω ἀπέχει ἀπ' ἐμοῦ». «Ὅπου θηλονότι δὲν ὑπάρχει φροντίς εὐσυνείδητος καὶ ζήλος θερμὸς ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ, ὑπὲρ τῶν ἐκ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν σχέσεως πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὸν πλησίον γενομένων καθηκόντων, ἐκεῖ καὶ αὕτη ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια εἶναι ματαία, δὲν εἶναι ἀληθὴς λατρεία τοῦ Θεοῦ. «Ὅθεν καὶ ἡ ἐντολὴ αὐτοῦ· «Γίνεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, καθὼς καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστι» (Ματθ. ε'. 48).

Θεμέλιος δὲ πάλιν τῆς μακαριότητος σταθερὸς εἶναι ἡ ἀρετὴ· διότι εἶναι στενιώτατα μετ' αὐτῆς συνδεδεμένη, καὶ ὁ σύνδεσμος οὗτος ποικιλοτρόπως ἐξηγείται ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ, οἷον ἐν (Ἠσαΐα Κεφ. γ' 10). «Ἐπάτε τῷ δικαίῳ, ὅτι ἀγαθὸν αὐτῷ ἔσται, καὶ αὐτὸς τρυγήσει τὸν καρπὸν τοῦ ἀγαθοῦ ἔργου αὐτοῦ» καὶ ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ· «Ὁ θέλων ζῶναι ἀγαπᾶν, καὶ ἰδεῖν ἡμέρας ἀγαθὰς, παυσάτω τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ ἀπὸ κακοῦ καὶ χεῖλη αὐτοῦ τοῦ μὴ λαλῆσαι δόλον· ἐκκλινάτω ἀπὸ κακοῦ, καὶ ποιησάτω ἀγαθόν· ζητησάτω εἰρήνην, καὶ διωξάτω αὐτήν. Οἱ ὀφθαλμοὶ Κυρίου ἐπὶ δικαίους, καὶ ὅτα αὐτοῦ εἰς δέησιν αὐτῶν. (Α'. Πέτρ. γ'. 10—14.) Ὁ φυσικὸς νοῦς τῶν ἀνθρώπων θεωρεῖ ὡς ἀδύνατον νὰ μὴ ἐπακολουθήσῃ εἰς τὴν σπουδὴν καὶ κατόρθωσιν τῆς ἀρετῆς καὶ ἀποτελέσῃ ἀγαθὸν καὶ εὐφρόσυγον. Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ σοφία, ἡ παντοδυναμία, ἡ πατρικὴ ἀγαθότης, ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀγιωσύνη ἐγγυῶνται ἡμῖν περὶ τούτου.

Ἀλλὰ μὴ νομίζομεν, ὅτι ὅλα τις ἀρχίσῃ νὰ φροντίζῃ περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἰδίων καθηκόντων, παραγίνεται εἰς αὐτόν καὶ ἡ εὐδαιμονία· διότι καὶ τὰ ἐξωτερικὰ περιστατικά δύνανται νὰ φέρωσι πολλὰ κωλύματα εἰς αὐτήν· πλὴν ὅμως τοῦτο δὲν θέλει συμβαίνει διὰ παντός· ἂν καὶ πολλάκις ἀποτυγχάνῃ ὁ δίκαιος, ἀλλὰ τελευταῖον αὐτὸς θέλει ἀπολαύσει τῶν ἀ-

τὸ φῶς τῆς σοφίας καὶ τῆς ἀγιότητός του καὶ εἰς αὐτήν, διότι ἐπρόκειτο εἰς τὰς μετὰ ταῦτα δεινότερας διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν ἡμέρας, νὰ ἀναδειχθῇ ὁ μοναδικὸς «στύλος τῆς Ὀρθοδοξίας» διὰ τε τὴν Ἀνατολήν καὶ τὴν Ὀρθόδοξον τότε Δύσιν, ὡς θὰ ἴδωμεν κατωτέρω.
(Ἀκολουθεῖ)

Τὸ ποιμαντορικὸν ἔργον τοῦ ἱερέως

Ἡ φροντίς περὶ ἐκάστου τῶν Χριστιανῶν ἰδιαίτε-
ρως, ὡς μέρμινά πατρὸς περὶ τῶν τέκνων του, ἀποτε-
λεῖ τὸ ἰδίως ποιμαντορικὸν ἔργον τοῦ ἱερέως.

Τὸ καθήκον τοῦτο εἶναι μεγίστης σημασίας, διότι
διὰ τῆς πιστῆς ἐκπληρώσεως αὐτοῦ ὁ ἱερεὺς μιμεῖται
τὸν καλὸν ποιμένα, τὸν ἀρχιποίμενα Χριστόν, ὅστις «τὰ
ἴδια πρόβατα καλεῖ κατ' ὄνομα καὶ πορεύεται ἔμπρο-
σθεν αὐτῶν... τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησι ὑπὲρ τῶν προβά-
των καὶ γινώσκω τὰ ἐμὰ καὶ γινώσκονται ὑπὸ τῶν
ἐμῶν» (Ἰωάνν. ι' 3, 4, ΙΙ' 14.)

Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀρκετὸν διὰ τὸν ἱερέα νὰ διδάσκη
τοὺς πιστοὺς, νὰ κατηχή καὶ νὰ ἀγιάζη οὔτε πρέπει
ποιῶν ταῦτα νὰ θεωρῇ λήξαν τὸ ἔργον αὐτοῦ καὶ συμ-
πληρωθεῖσαν τὴν διακονίαν του. Οφείλει νὰ γνωρίζῃ
κατ' ὄνομα τοὺς εἰς αὐτὸν πεπιστευμένους καὶ τὴν ἡ-
θικὴν κατάστασιν αὐτῶν καὶ νὰ μεριμνᾷ περὶ αὐ-
τῶν, ὡς ὁ πατὴρ περὶ τῶν τέκνων, πρότυπον ἔχων καὶ
εἰς τοῦτο τὸν Ποιμένα τὸν Καλόν.

Πρότυπα τῆς τοιαύτης ποιμαντικῆς φροντίδος εἶ-
ναι διὰ τὸν ποιμένα ὁ Κύριος, οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Πα-
τέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἰδίᾳ δὲ ὁ Ἀπ. τῶν ἐθνῶν Παῦ-
λος.

Οὕτω, καθὼς ἐκ τῆς Εὐαγγελικῆς Ἱστορίας γνωρί-
ζομεν, ὁ Κύριος δὲν περιωρίσθη μόνον εἰς τὸ δημόσιον
κήρυγμα πρὸς τὰ πλήθη, ἀλλ' ἐκ παραλλήλου ἐφρόν-
τισε καὶ διὰ τὴν ἀνακούφισιν, θεραπείαν καὶ σωτηρίαν
παντὸς προσφεύγοντος εἰς Αὐτόν. Θεραπεύει ἀσθενεῖς
καὶ δαιμονιζομένους, ἀνίστα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰαίρου,
τὸν υἱὸν χήρας εἰς Ναὺν καὶ τὸν Ἀδάρον, συνομιλεῖ
καὶ σώζει τὴν Σαμαρείτιδα, διαλέγεται πρὸς τὸν Ἀρ-
χόντα Νικόδημον, συγχωρεῖ ἁμαρτωλὰς γυναῖκας, αἱ
ὅσαι μετενόησαν, διδάσκει τὸν Ζαχαρίαν, ἐλέγχει
τὸν Πέτρον. Ταῦτα καὶ πλείστα ἄλλα παραδείγματα
μαρτυροῦν τὴν ἰδιαίτεραν φροντίδα τοῦ Κυρίου.

Ὁ δὲ Θεὸς Παῦλος ἐπίσης ἐνδιαφέρεται δι' ἕκα-
στον ἰδιαίτερος, ὡς μαρτυροῦν, τὸ περὶ Ὀνησίμου ἐνδι-
αφέρον του, χάριν τοῦ ὁποίου ἔγραψε τὴν πρὸς Φιλή-
μονα, οἱ λόγοι του πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέ-

γαθῶν αὐτοῦ ἔργων τὸν καρπὸν, ὡς βεβαιεῖ καὶ ὁ λό-
γος τοῦ Θεοῦ, καὶ μυστικὴ τις, ἀλλ' ἀνεξάλειπτος ἐν-
τὸς ἡμῶν φωνή.

Εἰς πάντα ἀγῶνα, καὶ εἰς πᾶσαν ἀξίαν τοῦ ἀν-
θρώπου ὀφείλεται τις ἀνάλογος ἀμοιβή· ἄλλως ἢ θελε
παύσει πᾶσα ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ ἐνέργεια πρὸ ἀνθρώπου,
καὶ πάντα τὰ πρὸς τὸ ἀγαθὸν αὐτοῦ χαρίσματα ἤθελον
μένει ἄχρηστα καὶ ἄκαρπα, ἀλλὰ τὴν τοιαύτην δικαί-
αν ἀμοιβὴν οὐδεὶς ἄλλος γινώσκει, οὔτε δύναται νὰ δώ-
σῃ εἰ μὴ ὁ τοῦ Θεοῦ ἀπειρος σοφία καὶ δύναμις καὶ
δικαιοσύνη. Ἐκ τούτου φαίνεται, εἰς πόσον ἀσφαλεῖς
χεῖρας ἐναπόκειται ἡ εὐδαιμονία καὶ μακαριότης ἡμῶν,
καὶ ὅτι θέλει εἶσθαι πάντοτε πακίλη καὶ ἀνάλογος
πρὸς τὴν ἀξίαν τοῦ ἐναρέτου.

σου «οὐκ ἐπαυσάμην μετὰ δακρύων νουθητῶν ἕνα ἕκα-
στον» (πράξ. κ'. 32), καὶ πρὸς τοὺς Θεσσαλονικεῖς
«ὁσίως καὶ δικαίως καὶ ἀμέμπτως ὑμῖν τοῖς πιστεύουσιν
ἐγεννήθην» καθάπερ οἴδατε, ὡς ἕνα ἕκαστον ὁμῶν,
ὡς πατὴρ τέκνα ἑαυτοῦ, παρακαλοῦντες ὑμᾶς...» (Α' Ἰω-
αν. 6'. 10—12.) καὶ ἄλλα χωρία, εἰς ἃ καταφαίνε-
ται ἡ ἰδιαίτερα φροντίς τοῦ Παύλου γὰρ διδασκῆ καὶ ἰδι-
αιτέρως ἕκαστον.

Ἐχὼν λοιπὸν ὑπ' ὄψει τοῦ ὁ ἱερεὺς τὸ παράδειγ-
μα τοῦ Καλοῦ Ποιμένος, τοῦ Ἀπ. Παύλου, ἀκόμη δὲ
καὶ τὴν ποιμαντορικὴν δρᾶσιν τῆς ἱερᾶς πλειάδος τῶν
Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι διὰ τοῦ ζήλου καὶ
τῆς αὐταπαρνήσεως ἐδείχθησαν πιστὰ ἀντίγραφα τοῦ
Θείου ἀρχετύπου, ὀφείλει νὰ ἐκπληροῖ ἐπιμελῶς τὸ ποι-
μαντορικὸν του ἔργον, τὸ ὅποιον καθὼς ἀνωτέρω, ἔχει
ἔριστη, ἀποτελεῖ ἡ περὶ τοῦ ἀτόμου πρόνοια. Ἀς ἔχῃ
πάντοτε κατὰ νοῦν ὁ ἱερεὺς τὸ ἀξιολογούμενον ἐκεῖνο
τοῦ Οὐρανοφάντορος Βασιλείου: «Ὁ τὴν κοινὴν φρον-
τίδα πεπιστευμένος ὡς ὀφείλων λόγον δοῦναι περὶ ἐ-
κάστου τῶν πεπιστευμένων οὕτω διακείσθω».

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ

Κατὰ τὰς γενομένας ἀρχαιρείας τῆς 4) 17.1.71,
τῆς καθ' ἡμᾶς Θρησκευτικῆς Κοινότητος Ἁγίων Τριῶν
Ἱεραρχῶν Θεσσαλονίκης ἀνεκηρύχθησαν κατόπιν γε-
νομένης ψηφοφορίας ὡς ὑπεύθυνα μέλη τῆς Διοικητικῆς
καὶ Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς, οἱ κάτωθι ἐν Χριστῷ
Ἀδελφοί:

Πρόεδρος Παναγ. Βασιλειάδης, Ἀντιπρόεδρος
Διομήδης Σαββαΐδης, Ταμίας Θωμᾶς Γιουρτσίδης, Γ.
Γραμματεὺς Ἀρης Κοντόπουλος, Εἰδικὸς Δημήτριος
Σταυρόπουλος, Ἐφορος Ἀγγελος Κάρτας, Σύμβουλοι
Βασίλ. Σανθόπουλος, Ἀντών. Πέππας, Ἀναστ. Τρε-
μόπουλος, Γεώργ. Λιάπης, Ἀγγελόλαος Σούλας καὶ
Ἀπόστολος Κωνσταντινίδης.

Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ
Βασίλειος Σέρμπος, Βασίλειος Βασιλειάδης, Κων)νος
Κολιούσκας.

Εὐχόμεθα αὐτοῖς τὴν ἐξ ὕψους φώτισιν καὶ ἐνί-
σχυσιν εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν ὑψηλῶν τῶν καθηκόντων
καὶ δόξαν τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ ἡμῶν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματι-
κὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι
τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὅποιον προορίζονται τὰ ἀ-
ποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Πολλάκις ὁ ἄνθρωπος ἐπιθυμεῖ εὐεῖνο ὁποῦ τὸν βλάπτει

Δὲν εἶναι ἄξιον εὐχῆς τὸ νὰ ἀπολαμβάνη τις πάντοτε ἐκεῖνο ὁποῦ ἐπιθυμῇ. Πολλάκις εἶναι Θεοῦ παραχώρησις πρὸς ποιήν, τὸ νὰ ἐκπληρώσῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν ὁρεξίν του, μηδὲν ὠφελοῦμενος ἀπὸ ἐκεῖνα ὁποῦ ἐπεθύμει ἢ καρδίᾳ του, ὡς καλὰ, εὐρίσκων δὲ ἐνίοτε ἐξ ἐναντίας, ἀφ' οὗ θὰ τύχῃ εἰς αὐτὰ ὁποῦ ἦσαν τῶν ἐπιθυμῶν του τὰ ρόδα, τὰς ἀκάνθας τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀθλιότητος. Ἀνεξερευνήτα κρίματα τῆς θείας εἰκῆς! Νὰ γίνεταί τρόπον τινὰ ὁ ἀνόητος, αὐτὸς δῆμιος κατ' ἑαυτοῦ! νὰ παιδεύεται κατ' ἐκλογὴν τῆς ἰδίας αὐτοῦ θελήσεως! Νὰ αἰσθάνεται τῆς χαλῆς τὴν πικρίαν, εἰς τὴν γεῦσιν τοῦ μέλιτος ἐκεῖνου, τὸ ὁποῖον ἐπιμελῶς αὐτὸς φιλοπονεῖ καὶ κατασκευάζει, ἢ τοῦλάχιστον ἐπιποθεῖ καὶ ἐφίεται.

Ὁ σκληρογνώμων καὶ ἀγνώμων Ἑβραῖος γογγύζει ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ κλαίει ἔγαντι Κυρίου, καὶ καταβοᾷ καὶ κράζει: Τίς ἡμᾶς φοιμεῖ κρέα; Ἐχε ὑπομονήν, ὦ Λαὲ σκληροτράχηλε! Τί ζητεῖς μὲ τόσους γογγυσμούς, καὶ μὲ τόσας καταβοήσεις; Ζητεῖς κρέατα νὰ φάγῃς; Θέλει παραχωρήσῃ ὁ Θεός, καὶ θέλει ἐκπληρωθῇ ἡ ὁρεξίς σου, καὶ ἡ ἐπιθυμία σου, ἡ ἀσυλλόγιστος καὶ ἀνόητος. «Καὶ δώσει Κύριος ὑμῖν φαγεῖν κρέα: Φάγεσθε, φάγεσθε, οὐχ ἡμέραν μίαν φάγεσθε, οὐδὲ δύο, οὐδὲ πάντε ἡμέρας, οὐδὲ εἰκοσι ἡμέρας ἕως μηνὸς ἡμερῶν φάγεσθε, ὥστε νὰ προβάλλῃ ἀπὸ τὰ ρωθῶνια σας τὸ κρέας. Ἔως ἂν ἐξέλθῃ ἐκ τῶν μυκτήρων ὑμῶν» (α) ὥστε νὰ καλιορρεύσετε. Καὶ ἔσται ὑμῖν εἰς χολέραν. (β) Ἐρρέθη, ἔγινε. Κατὰ τὸ Πνεῦμα ἐκ Θεοῦ προστάγματος πνεύσαν, ἐγέμισεν ἅπαντα ἡ τῶν Ἑβραίων Παρεμβολὴ πλῆθος Ὀρτυγομήτρας ἀνεκδιήγητον, ἕως εἰς ὀλοκλήραν ἡμέραν δρόμου διάστημα κύκλωθεν τῆς Παρεμβολῆς ἐξαπλώθη, καὶ εἰς δύο πύχεων ὕψος ἀνέβη τῶν ὀρνιθίων τὸ ἀπειροπληθὲς ἐπισώρευμα. Ἔπεσον ἐπάνω εἰς τὸ εἰσιμιον καὶ πρόχειρον θήραμα οἱ Ἑβραῖοι. Ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, γέροντες καὶ παιδία, μικροὶ καὶ μεγάλοι: κατακέφαλα: ἐσυναξάν, ὥστε δὲν εἶχον τόπον τὰ συναχθέντα ποῦ νὰ τὰ θέσουν ἄλλα ἐτήρησαν ζῶντα, ἄλλα ἔσφαξαν, ἄλλα ἀπεξήραναν ἡλιόκαυτα, τόσα, ὅσα πλέον δὲν ἤξευρον τί νὰ τὰ κάμουν: ἐμαγεύρευσαν, ἔφαγον, ἐχορτάσθησαν, ὑπερπλήσθησαν, πλὴν, τί: ἔχομεν νὰ συγχαρῶμεν τώρα μετ' αὐτῶν; πρέπει νὰ τοὺς ὀνομάσωμεν εὐτυχεῖς καὶ εὐδαίμονας; οὐκ ἐπληρώθη ἡ ἐπιθυμία των; Ἄχ! λαὸς δυστυχὴς καὶ τρισάθλιος! μὴ εἶχον ἐπιθυμῆσαι τὴν ἀρχήν! ἢ μὴ εἶχον ἐπιτύχει ὅλως ἐκεῖνο ὁποῦ ἐπεθύμησαν ἀφρόνως ἐξήγησαν ἀτάκτως, ἀπῆλθον ὀλεθρίως! Μόλις ἐδόθησαν ἄρατως οἱ λαίμαργοι εἰς τὴν ἄμετρον Ὀρτυγοφαγίαν ἐκείνην καὶ πρὶν ἔτι καλοχυνεύσουν τὸ ὅσον ἔφαγον, ἐν ᾧ τὰ ἀπομασσημένα τῶν κρεάτων τὰ ἡσθάνοντο ἀκόμη ἀνάμεσα εἰς τὰ δόντια των: «Τὰ κρέα ἔτι ἦν ἐν τοῖς ὁδοῖσιν αὐ-

τῶν, πρὶν ἢ ἐκλείπειν (α) καὶ ἰδοὺ ἄρχισαν μὲν βαρύτατα νὰ ἄρρωστούν, ἠκολούθησαν δὲ πυκνότετοι νὰ ἀποθνήσκουν. Ἡ αὐτὴ γῆ, ἥτις πρὸ ὀλίγου εἰς μάκρος καὶ πλάτος ἐγέμισεν ἀπὸ τὰ κρέατα τῆς ἐπιθυμίας, ἐξ ᾧν ὑπερχορτάσθησαν, ἡ αὐτὴ γῆ ἐκείνη ἐγέμισε μετ' ὀλίγον ὕστερον ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας τὰ μνήματα, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ λαίμαργοι καὶ ἀδηφάγοι ἐκείνοι ἐνεταφιάσθησαν.

«Καὶ ἐκλήθη τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκεῖνου Μνήματα τῆς ἐπιθυμίας, ὅτι ἐκεῖ ἔθαψαν τὸν λαὸν τὸν ἐπιθυμητήν. (β) «Τὰ μνήματα τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἡ ἐπιθυμία ἔφερεν εἰς τὸν τάφον, πολλὰ ἀρμόδια ὀνομάσθησαν μνήματα ἐπιθυμίας.

Ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα καὶ οὕτως ὀνομασθέντα μνήματα, τάχα εἰς μόνον τὸν τόπον τῆς ἐρήμου ἐκείνης εὐρίσκονται; Ἡμεῖς, ἂν ἐξετάσωμεν καλὰ, εὐρίσκομεν μνήματα παρόμοια εἰς πολλότατα μέρη τῆς γῆς: εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν εἰς πᾶσαν κατάστασιν καὶ τάξιν ἀνθρώπων. Ἐκεῖνος ἐπεθύμησεν ἀξίαν, καὶ ἀφ' οὗ προεβιάσθη, ἐνέπεσεν εἰς μυρίας ταραχὰς καὶ φροντίδας: μνῆμα ἐπιθυμίας. Ὁ ἄλλος ἐπεθύμησε πλοῦτον, καὶ ἀφ' οὗ πολλὰ κοπιήσας τὸν ἐσύναξεν, ἐτάφη ζῶν εἰς ἀδιαλείπτους μερίμνας καὶ ὑποφίας, καὶ φόβους καὶ κινδύνους: μνῆμα ἐπιθυμίας. Ὁ τρίτος ἐπεθύμησε νὰ νυμφευθῇ τὴν πλουσίαν ἐκείνην, τὴν εὐγενῆ, τὴν ὡραίαν καὶ ἀφ' οὗ τὴν ἐνυμφεύθη, ἐξ ἧς ἀθλιωτάτην ζωὴν μετ' αὐτῆς, θίον ἀβύσσον μνῆμα ἐπιθυμίας. Ὁ τέταρτος ἐπεθύμησεν ὕψωμα ὑπεροχῆς, δυνάμεως καὶ φήμης, καὶ δόξης, καὶ ἀφ' οὗ ὑψώθη, κατεκρημνίσθη εἰς τὰ βάθη τῆς ἀτιμίας, ἡ ὑπέφερε θανατηφόρα συμφορὰς καὶ διωγμούς, καὶ περιπετείας, καὶ θλίψεις, ὥστε δύναται μετ' αὐτὸν Προφήτην καὶ αὐτὸς νὰ εἰπῇ, τὸ ὅτι ἐπάρας κατέρραξάς με: Ἴδου τοῦτων ἕκαστος ἐπεθύμησε νὰ ἀπολαύσῃ, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τελευταῖον ἐμελλε νὰ τὸν βλάψῃ. Ὡς ἀρχὴ προηγείται ἡ ἐπιθυμία ὡς τέλος ἐπακολουθεῖ τὸ μνῆμα. Καὶ ἔαν ὡς ἐκ τοῦ τέλους, ἐπωνομάσθησαν ἐκεῖνα τότε μνήματα ἐπιθυμίας: ὡς ἐκ τῆς ἀρχῆς, δύνανται εὐλόγως τε καὶ ἀληθῶς νὰ ὀνομασθῶσιν αὐταί, ἐπιθυμίαι μνήματος.

Θεὲ πολυέλεε! ἡ δός μοι νὰ ἐπιθυμῶ ἐκεῖνο μόνον ὁποῦ εἰς ἐμὲ συμφέρει ἢ μὴ παραχωρήσῃς νὰ ἀπολαύσω ἐκεῖνο ὁποῦ ἐπιθυμῶ. Ὁ Βασιλεὺς καὶ Προφήτης ἐδέετο: «Μὴ παραδῶς με Κύριε ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας μου ἁμαρτωλῷ: (α) Τοῦτέστι (καθὼς οἱ Πατέρες τὸ ρηθὲν ἐξηγοῦσι:) «Μὴ συγχωρήσῃς νὰ πληρώσῃ ἐγαντίον μου τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ ὁ ἁμαρτωλὸς ὁ ἐχθρὸς μου: διότι αὐτὸς ἐπιθυμεῖ τὸ κακὸν μου καὶ τὴν ἀπώλειάν μου. Ἄλλ' ἐγὼ Θεὲ ὑπεράγεσθε, λέγων ὑπὲρ ἐμοῦ, δέομαί σου: «Μὴ παραδῶς με ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας μου ἐμοὶ αὐτῷ: «δι-

Διὰ τοὺς γονεῖς

Ἡ σῶζουσα ράβδος

Σοὺ κάμνει κακὸ νὰ δείρῃς τὸ τέκνον σου. Πολὺ δὲ περισσότερον δυσαρεστεῖσαι, ὅταν τὸ βλέπῃς νὰ δέρηται ἀπὸ ἄλλους, ἀπὸ τὸν διδάσκαλον ἐπὶ παραδείγματι ἢ καὶ ἀπὸ αὐτὸν ἔτι τὸν σύζυγόν σου καὶ πατέρα του.

«Μὴ μοῦ χτυπᾷς τὸ παιδί. Μὰ ἀσπλαγχνος εἶσαι ἐπὶ τέλους; Δὲν τὸ λυπεῖσαι λοιπόν; Θὰ σκάσῃ ἀπὸ τὰ κλάματα. Μὴ μοῦ χτυπᾷς τὸ παιδί». Αὗται εἶναι αἱ μετριώτεραι ἐκφράσεις, τὰς ὁποίας ἡ τυφλωμένη ἀπὸ τὴν στοργὴν μητέρα, ἡ μάμμη, ἐκσφενδονίζουν μὲ στενοχωρίαν καὶ ζωηρότητα κατὰ τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ μεγαλύτερου ἀδελφοῦ, ὅταν αὐτοὶ τιμωροῦν διὰ τῆς ράβδου κάποιον παρεκτροπὴν τοῦ μικροῦ. Καὶ παρεμβαίνουν συνήθως εἰς τὸ μέσον, ἐπιζητοῦσαι ν' ἀποσπάσουν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ παιδεύοντος τὸν ἀτακτῆσαντα νέον, ὥσάν νὰ εἶχεν ἐμπέσει οὗτος εἰς τὸ στόμα κάποιου θηρίου ἀγρίου, ἢ εἰς τοὺς ὀδόντας κανενὸς μανδρουσκίου, ἀπὸ τοὺς ὁποίους κινδυνεύει νὰ καταξεσχισθῇ. Χριστιανὴ μου, στάσου. Δὲν παθαίνει τίποτε τὸ παιδί σου, ἐὰν φάγῃ ὀλίγαις ξυλειαῖς. Ἴσως θὰ πονέσῃ ὀλίγον. Ἀσφαλῶς δὲ θὰ φωνάξῃ καὶ θὰ κλαύσῃ περισσότερον παρ' ὅσον πραγματικῶς πονεῖ. Ὅταν μάλιστα βλέπῃ πλησίον του σέ, ἑτοίμιον νὰ τρέξῃ εἰς βοήθειάν του, θὰ ἀρχίσῃ νὰ φωνάξῃ πρὶν ἢ ἀκόμη ἡ ράβδος ἀρχίσῃ τὸ ἔργον της. Παρ' ὅλας ὅμως αὐτάς τὰς φωνὰς καὶ τὰ κλάματα, μὲ ὅλον ἐπὶ τέλους τὸ καρούλιασμα καὶ τὸ μαύρισμα, ποὺ ἡμπορεῖ νὰ τοῦ προξενήσουν εἰς τὸ σῶμα αἱ μαστιγώσεις, δὲν πρόκειται νὰ πάθῃ τίποτε. Ἐξεύρεις, τί σοὺ λέγει ὁ σοφὸς Σολομῶν; «Μὴ ἀπόσχῃ νήπιον παιδεύειν, ὅτι ἐὰν πατάξῃς αὐτὸν ράβδῳ, οὐ μὴ ἀποθάνῃ. Σὺ μὲν γὰρ πατάξῃς αὐτὸν ράβδῳ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ἐκ θανάτου ρύσῃ» (Παραμ. γγ', 13, 14).

Μὴ διστάξῃς, λέγει, καὶ μὴ δυσκολεύεσαι καὶ μὴ τραβᾷς τὸ χέρι σου, ὅταν πρόκειται νὰ παιδαγωγῇς τὸ μικρὸν καὶ ἀνήλικον τέκνον σου. Φοβεῖσαι, μήπως πάθῃ τίποτε ἢ μήπως ἀποθάνῃ; Τῶνάντιον, ὅταν τὸ κτυπήσῃς μὲ τὴν ράβδον σου, τότε ἀκριβῶς δὲν θὰ ἀποθάνῃ. Διότι θὰ πονέσῃ μὲν, ἀσφαλῶς, τὸ σῶμα του ἀπὸ τὰ κτυπήματα, τὰ ὁποῖα θὰ

τοῦ δώσῃς, θὰ γλυτώσῃς ὅμως ἀπὸ τὸν θάνατον τὴν πολύτιμον καὶ ἀνεκτίμητον ψυχὴν του. Βλέπεις τὰ δάκρυα, ποὺ τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια του ἀφθόνως καὶ τὸ λυπεῖσαι; Μάθε ἐν τούτοις καλά, ὅτι τὸ μικρὸν αὐτὸ παιδίον δὲν βλάπτεται διόλου ἀπὸ τὰ ὀδυνηρὰ κτυπήματα, τὰ ὁποῖα τοῦ καταφέρει ἡ ράβδος τοῦ πατρὸς. Ἐξεύρεις ἀπὸ τί βλάπτεται; Ἀπὸ τὰς ἰδικὰς σου θωπείας, ἀπὸ ταῖς πλάταις, ποὺ τοῦ κάμνεις σὺ, διὰ νὰ ἐφεύγῃ τὴν πατρικὴν τιμωρίαν ἀπὸ τὰς ἀνοήτους παρεμβάσεις σου, διὰ τῶν ὁποίων ζητεῖς νὰ τὸ ἀποσπάσῃς ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ τιμωροῦντος αὐτὸ πατρὸς.

Ὡ! καλὴ μου μητέρα! Ὅταν ἦμην μικρὸς, μὲ ἔδερνες. Μὲ ἔδερνες σκληρὰ, ἀναλόγως πρὸς τὰ ἀτακτήματα τοῦ ζωηροῦ μου χαρακτήρος. Καὶ ἐκλαιον. Ἐκλαιον πολὺ. Ἐκλαιον μὲ παράπονον πλεονάζον καὶ ἀπαρηγόρητον. Ὁρισμένως ἐλέπω τώρα, ὅτι τὰ κτυπήματά σου ἐκεῖνα ἦσαν πολὺ γλυκύτερα καὶ περισσότερον ζωοπάροχα, παρ' ὅσον τὸ γάλα, μὲ τὸ ὁποῖον μὲ ἔτρεφες εἰς τὴν νηπιακὴν περίοδον τῆς ζωῆς μου. Καὶ εὐλογῶ τὰς ὥρας, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ράβδος σου μοῦ ἔφερε τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τοὺς συνεχεῖς λυγμοὺς εἰς τὸ στήθος. Συγχωρῶ καὶ μακαρίζω τὴν σπετὴν δι' ἐμέ χεῖρα σου, ἡ ὁποία τότε μὲ εὐηργέτει πολὺ περισσότερον, παρ' ὅσον διὰ τῶν θωπειῶν της καὶ τῶν ἄλλων της περιθάλψεων!

Λόγος περὶ καθαιρέσεως

Ἐκκυκλοφόρησαν εἰς τὴν πόλιν μας φῆμαι τινές περὶ «καθαιρέσεως» τοῦ αἰδεσιμωτάτου ἱερέως Γεωργίου Γκιούρα. Ὁλόκληρος ὁ εὐσεβὴς λαὸς τῆς Κοζάνης ὅστις ἴσταται παρὰ τὸ πλευρόν τοῦ ἐκλεκτοῦ αὐτοῦ ἱερωμένου, ἐθρουβήθη. Γεννᾶται ὅθεν τὸ ἐρώτημα. Διὰ ποῖον λόγον θὰ καθαιρεθῇ ὁ ἀγιώτατος αὐτὸς πνευματικὸς; Ἀσφαλῶς δι' οὐδένᾳ ἄλλον, παρὰ μόνον διὰ τὸν λόγον ὅτι ἀποχωρισθεὶς οὗτος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Νεοσημερολογιτῶν μετὰ ἀθλητικῆς ἀνδρείας καὶ θάρρους ὑπερασπίζεται τὴν πίστιν τῶν προγόνων του, τὴν πίστιν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἡ Ὁρθόδοξος ἐκκλησία ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Χριστοῦ μας μέχρι τοῦ ἔτους 1924, δύο χιλιάδας περίπου ἔτη. Ἔτσι ὁ Ὁρθόδοξος παπὰ-Γεώργιος Γκιούρας ὑπέπεσεν εἰς τὴν δυσμένειαν τῶν νεοσημερολογητῶν κληρικῶν, ἀφ' ἑνὸς διότι ἡ ἐπιστροφὴ του εἰς τὰ πάτρια ἐλέγχει δριμύτατα τὴν ἀποστασίαν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἔφυγαν ἀπὸ τὰ πάτρια ἀφ' ἑτέρου φοβοῦνται μήπως ἐὺσεβὴς λαὸς τῆς Κοζάνης, ἀκολούθησιν τὸν καλὸν ποιμένα του εἰς τὰς σωτηρίους νομάς. Ἐὰν ὁ φοβερισμὸς περὶ «καθαιρέσεως» ἐπαληθεύσῃ, φέρομεν εἰς

ὅτι ἐγὼ γίνομαι πολλάκις ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς αὐτῶς ἑμαυτοῦ. Ὅτι ἐγὼ μὲ τὰς ἐμὰς ἀτάκτους ὀρέξεις, καὶ ἀτόπους μου ἐπιθυμίας, ζητῶ ἐκείνην τὴν ἐλάβην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν οὔτε ὁ ἐχθρὸς μου δὲν δύναται κατ' ἐμοῦ βαρυντέραν, οὔτε νὰ ἐπιθυμήσῃ, οὔτε νὰ μοὶ προξενήσῃ.

(Ἐκ τῆς Φιλοθέου Ἀδολασχίας, Εὐγενίου Βουλγάρως)

γνώσιν τῶν εὐσεβῶν ὅτι ἡ καθαίρεσις αὐτῇ θεωρεῖται ἄκυρος ἀπὸ Θεοῦ καὶ ἀπὸ ἀνθρώπων. Ἀπὸ ἀνθρώπων, καθότι ὁ παπὰ-Γκιούρας δὲν ἀνήκει πλέον εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν νεοημερολογιτῶν ἀλλὰ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον καὶ γνησίαν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Ἀπὸ Θεοῦ δὲ θεωρεῖται ἄκυρος μία τοιαύτη καθαίρεσις, ἐπειδὴ κατὰ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας τοῦ Πηδάλιου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καθαίρεσις γίνεται μόνον διὰ λόγους ἡθικῆς παραβάσεως ἢ ἀπιστίας καὶ αἱρέσεως.

Ἐρωτῶμεν. Τί εἶναι ὁ παπὰ-Γκιούρας;

Ἀπόκρισις ὁμόφωνος 30.000 Κοζανιτῶν, δίδεται ἡ ἐξῆς, ὅτι ὁ παπὰ-Γκιούρας εἶναι ὁ φίλος πάσης ἡθικῆς ἀξιοπρεπείας, εἶναι ἡ προσωποποίηση τῆς ἀγνότητος, εἶναι τὸ σέμνωμα καὶ τὸ ἄλῃς τῶν κληρικῶν πάσης Μακεδονίας. Ἐὰν αποφασίσουν νὰ «καθαίρουν» τὸν Ὁρθόδοξον αὐτὸν παπὰν ὡς αἱρετικόν, τότε ἂς καθαίρουν ὅλους τοὺς ἁγίους Πατέρας, ὅλους τὰς ὁσίας μητέρας, ὅλους τοὺς ἁγίους μάρτυρας καὶ διδασκάλους τῆς Ὁρθοδοξίας, ἂς καθαίρουν καὶ τὸν ἅγιον Νικόλαον, διότι ἦτο Παλαιοημερολογίτης, τὸν ἅγιον Νικόνορα, τὸν ἅγιον Γεώργιον, τὸν ἅγιον Δημήτριον, καὶ αὐτὴν τὴν Μητέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καθὼς καὶ ὅλους τὰς μυριάδας τῶν προπατόρων καὶ πατέρων ἡμῶν, οἱ ὅποιοι ἔζησαν μέχρι τοῦ ἔτους 1924 εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον καὶ ἐκοιμήθησαν.

Διὰ τῆς μελετουμένης «καθαίρεσεως» τοῦ παπὰ-Γκιούρας, συγκοφαντοῦν οἱ ἐναντίοι τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὅτι ἐπλανήθη ἐπὶ 20 αἰῶνας καὶ ἦτο καὶ αὐτὴ αἱρετικὴ καὶ μόνον ἀπὸ τὸ ἔτος 1924 εἶρε τὸν καλὸν δρόμον τὸν ὁποῖον ἐφεύρεν ὁ ἅγιος Παπᾶς Γρηγόριος 13ος, ἐξ οὗ καὶ τὸ Νέον ἡμερολόγιον λέγεται σήμερον Γρηγοριανόν.

Γράφει εἰς τὸ Πηδάλιον τῆς Ἐκκλησίας εἰς ὁποσ. Ἐρμ. ΔΔ' Κανόνας Ἀγ. Ἀποστόλων τὰ ἐξῆς: «Ὅσοι δὲ ἀδίκως ἀφορισθοῦν διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἦτοι, διὰ τὴν πίστιν ἢ διὰ τὰς ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ τῆς Ἐκκλησίας, ἢ καὶ διὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Χριστοῦ, οὗτοι πρέπει νὰ χαίρουν, ἐπειδὴ καὶ εἶναι μακαρισμοὶ ἅξιοι».

Ὁ παπὰ Γεώργιος Γκιούρας, εἶναι λοιπὸν, ἅγιος μακαρισμὸς καὶ στεφάνων διότι ἐγκατέλειψε μισθοὺς καὶ συντάξεις χάριν τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας του.

Νὰ διατί διὰ τῆς ἁγίας του αὐτῆς πράξεως ἐφλόγισε σφοδρότερον τὰς δικαίας καὶ ἐλευθέρας ψυχὰς τῶν συμπατριωτῶν του. Νὰ διατί ἀρμόζει εἰς τὴν σεπτὴν κεφαλὴν τοῦ σεμνοῦ ἱερέως τὸ στέμμα τῆς ἀθλήσεως. Διὰ τοῦτο ὅστις τολμήσῃ νὰ διανοηθῇ κατὰ τοῦ ἱερέως μίαν τοιαύτην ἀσεβῆ πρᾶξιν ἂς γνωρίζῃ ὅτι πρῶτος αὐτὸς θὰ λάβῃ τὴν καθαίρεσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Ἰδοὺ τί γράφει εἰς τὸ Πηδάλιον, Συμφωνία ΚΗ Ἀποστολικοῦ, ὁ ἅγιος Χρυσόστομος Λόγος Ζ' περὶ Ἱερωσύνης: «Ὅπως καθαι-

ρεθῇ διὰ φθόνον, ἢ ἄλλαν ἄδικον αἰτίαν, αὐτὸς μὲν εἰς τὸν ἑαυτὸν του προξενεῖ μισθὸν μεγαλύτερον ἀπὸ τὸν τῆς Ἱερωσύνης· ὅθεν καὶ πρέπει νὰ χαίρῃ καὶ ὅχι νὰ λυπῆται· εἰς δὲ τοὺς ἀδίκως αὐτὸν καθήραντας, προξενεῖ ΚΟΛΑΣΙΝ».

Ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Συν. Ἡσυχαστηρίου «Ἀνάληψις» Κοζάνης.

Δηλώσεις καὶ διευκρινήσεις ἐξωφρενικαί

Κατὰ βασίμους πληροφορίας περιοδικοῦ τῆς Μόσχας ὁ Μητροπολίτης Λένινγκραντ καὶ Νόβγκορντ Νικόδημος προσῆλθ' εἰς τινὰς διευκρινήσεις σχετικῶς μὲ τὸ θέμα τῆς αποφάσεως τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς 16ης Δεκεμβρίου 1968 περὶ χορηγήσεως τῶν Ἱ. Μυστηρίων εἰς τοὺς Παλαιοκαθολικοὺς καὶ Καθολικοὺς.

Μεταξὺ ἄλλων εἶπε, ὅτι ἡ παροχὴ τῶν Μυστηρίων εἰς αὐτοὺς γίνεται εἰς τὰς περιπτώσεις ἐκεῖνας κατὰ τὰς ὁποίας «οὗτοι δὲν ἔχουν δυνατότητα νὰ ἀπευθυνθοῦν πρὸς τοὺς ἱερουργούς τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν, ἀπευθύνονται δὲ μετὰ παρακλήσεως διὰ τοῦτο πρὸς τοὺς ἱερουργούς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ὅτι ἐπ' αὐτοῦ δέον, ὅπως ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος καὶ ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ἔχουν τὴν ἰδίαν διδασκαλίαν περὶ τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων καὶ ἀμοιβαίως ἀναγνωρίζουν τὴν ἰσχὺν τῶν Μυστηρίων, αὐτῶν τελομένων ἐν αὐταῖς».

Ὅποια βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος! νὰ παρέχωνται τὰ «Ἅγια τοῖς κυσί» καὶ οἱ «μαργαρίται» νὰ τίθενται ἐμπροσθεν τῶν «χοίρων»! Ποία Δογματικὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἢ ποῖος Κανὼν Ἀποστολικὸς ἢ Πατερικὸς ἀποδέχεται τὰ Μυστήρια τῶν ἑτεροδόξων;

Ἐχουν τὰ μυστήρια τῶν Καθολικῶν καὶ ἐν γένει τῶν αἱρετικῶν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ; Ποιοὶ Ὁρθόδοξοι δὲ προσδεύουν ταῦτα; Ἀσφαλῶς οἱ συμφρονοῦντες μὲ τὸν αἱρετικὸν Ἀθηναγόραν, Ἰάκωβον Ἀμερικῆς, Μελίτων Χαλκηδόνος καὶ τοὺς ὁμοίους αὐτῶν. Τότε πρὸς τί τόσοι ἁγῶνες, θυσιᾶι, κοί ποταμοὶ σιμάτων, χάριν τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας ὑπὸ τῶν Ὁμολογητῶν, Μαρτύρων καὶ ἡρώων τῆς ἀκραιφνοῦς ἡμῶν πίστεως; ἀλλὰ, ἀλλοίμονον! ἡ Ὁρθοδοξία βάλλεται σήμερον περισσότερον ὑπὸ τῶν ἐσωτερικῶν αὐτῆς ἐχθρῶν ἢ τῶν ἐξωτερικῶν. Οἱ δὴθεν Ποιμένες καὶ πρόμαχοι Αὐτῆς τὴν προδίδουν συνεχῶς καὶ εἶναι πρόθυμοι ἀντὶ πινακίου φακῆς νὰ τὴν παραδώσουν δεσμίαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Πάπα.

Ἄς ὑψώσωμεν χεῖρας ἱκετίδας πρὸς τὸν Οἰκτίρμονα Θεόν, καὶ ἂς τὸν ἱκετεύσωμεν ὁλοκαρδίως ὅπως διαλύσῃ τὰ σκότη τῆς πλάνης, τῆς κακοδοξίας, τῆς ἀγνοίας, ὅτινα διακατέχουν τὰς ψυχὰς πολλῶν καὶ ὁδηγήσῃ τὸν λαὸν αὐτοῦ εἰς νομὸς σωτηρίας πρὸς δόξαν καὶ κατίσχυσιν τῆς Ἀληθείας, δι' ἣν ὁ Θεάνθρωπος Κύριος εἶπεν: «γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς» (Ἰωάν. 8. 32).

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Ανακοινώσεις

Φέρεται εις γνώσιν του κοινού ότι την Κυριακήν της Ὁρθοδοξίας θά γίνη ὡς ἔθος καὶ πάλιν ἑορταστικὴ ἐκδήλωσις τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν εἰς τὴν αἰθουσαν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ὁδὸς Μετάνδρου 4 τὴν 3.30 μ. μ. ὥραν.

Καλεῖται πᾶς εὐσεβὴς Χριστιανὸς ἐν αὐτῇ.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Δωρεὰ 100.000 δραχμῶν

Δύο εὐλαβέσταται καὶ ὀρθοδόξοι κυρίαί, ἀνώνυμοι, προσέφερον ἀνὰ 50.000 δραχμὰς ἐκάστη ὑπὲρ ἀποπερατώσεως τοῦ αἰκτογραφείου μας.

Εὐχόμεθα, ὅπως ὁ Παντλε ἡμῶν καὶ Φιλάνθρωπος Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἀνταποδίδων ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἀποδώσῃ αὐταῖς, κατὰ τὴν ρητὴν ὑπόσχεσίν Του, ἑκατονταπλάσια ἐν τῇ παρουσίᾳ καὶ ζωῇ αἰώνιον ἐν τῇ τῶν Οὐρανῶν Βασιλείᾳ.

Καὶ ὁ Βελγίου

Μετὰ τὸν Θυατείρων, ὅστις ἐπετέθη κατὰ τῶν ζηλωτῶν τῶν Ἀθηνῶν εἰς ὀμιλίαν του εἰς Λονδίνον, μετὴν σειρὰν του ἐπιτίθεται καὶ ὁ Βελγίου ἐναντίον τοῦ Μητροπολίτου Παραμυθίας κ. Παύλου, ὅστις διὰ λόγους συνειδήσεως ἐπαυσε τὸ μνημόσυνον τοῦ ἀποστάτου Ἀθηναγόρου. Ἀλλὰ τί ἀνέμενέ τις νὰ ἀκούσῃ ὅπῃ τὸν «ἄγιον» Βελγίου; Ὁρθόδοξον διδασκαλίαν; Ὁ Αἰμιλιανὸς εἶναι οἰκουμενιστὴς πρῶτης τάξεως συνοδοιπορῶν μετὰ τῶν προδοτῶν τῆς Ὁρθοδοξίας Πατριάρχου Ἀθηναγόρου καὶ Ἀμερικῆς Ἰακώβου. Ὁ Αἰμιλιανὸς εἰς ἐπιστολὴν του πρὸς τὸν «Ελευθέρον Κόσμον» τὴν 7ην.4.1970 ἐμακάριζε τὸν Ἀθηναγόραν καὶ τὸν Πάπαν, καὶ ἔγραφε ὅτι «ἐν Ἱερουσαλὴμ ἐλάλησε Κύριος ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν»!!! Δὲν ἔχομεν νὰ εἰπώμεν τίποτε εἰ μὴ ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία βάλλεται ὀπηνῶς. Χρέος ὅλων ἡμῶν εἶναι νὰ προσευχώμεθα πρὸς τὸν Θεῖον Δομήτορα νὰ μὴ ἀφήσῃ τοὺς προδοτοσχήμους λύκους νὰ ἀφανίσουν τὸ ποίμνιον Του. Εἰς τὸν Αἰμιλιανὸν λέγομεν, ὅτι εἶναι ἀει-ἐπαινος ἡ στάσις τοῦ Παραμυθίας καθὼς καὶ τῶν δύο ἄλλων Μητροπολιτῶν, οἵτινες ἐπαυσαν τὸ μνημόσυνον τοῦ αἰρετικοῦ Ἀθηναγόρου, διότι οὗτος ἐμπράκτως ἔχει ἀποδείξει ὅτι εἶναι ἐκτὸς τῆς Ὁρθοδοξίας.

Νεκρολογία

Μετέστη πρὸς Κύριον πλήρης ἡμερῶν ὁ παλαίμαχος ἀγωνιστὴς Κωνσταντῖνος Δράκος ἐκ Μαρκοπούλου Ἀττικῆς τὴν 5ην τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου ἐ.ε. χρηματίσας ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐπίτροπος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὑπαπαντῆς.

Αἰώνια του ἡ μνήμη.

Προδότης τοῦ ἔθνους καὶ τῆς ὀρθοδοξίας

Μόλις τώρα, ἔπειτα ἀπὸ δύομισι μηνῶν καὶ χάρις εἰς ἕνα θρησκευτικὸν περιεχομένον περιοδικόν, ἐπληροφόρηθην, κατάπληκτοι ὁμολογοῦμεν, τὸ περιεχόμενον ὀμιλίας τοῦ Ἀθηναγόρου, Ἐπισκόπου Θυατείρων, κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἀδίστακτος ὁ ἀπίθανος αὐτὸς κληρικὸς, ὁ ὁποῖος ὑποτίθεται ὅτι εἶναι ὁ πρῶτος τῇ τάξει Ἕλλην Ὁρθόδοξος Ἀρχιερεὺς εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην, εἶπε πρὸς τὸ ἀκροατήριόν του, ὅτι ὅσα κατέλειπον εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ὡς κανόνας οἱ μεγάλοι Ἐκκλησιασταί, οἱ φωστῆρες τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας, εἶναι... λόγια κοινῶν θνητῶν καὶ οὐδένα δεσμεύουν. Τὸ πᾶν εἶναι ὁ «Οἰκουμενισμός», τοῦτέστιν τὸ φράγμα τῶν Ἑλλήνων καὶ ἡ ὑποταγὴ τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὰ δυτικὰ δόγματα. Δηλαδή δι' ὀλίγων ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνθέλλην καὶ ἀντιορθόδοξος καὶ ἐργάζεται διὰ τὸν ἀφανισμόν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς ἱστορίας του. Καὶ διερωτώμεθα: Τοιαύτους προδότης εὕρισκai τὸ Φανάριον καὶ τοὺς ἐμπιστευόμενους τὴν Ὁρθοδοξίαν τῆς Δύσεως, εὐρωπαϊκῆς καὶ ἀμερικανικῆς; Τί τερατώδη πράγματα συμβαίνουν, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, κατὰ τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας ἀπὸ δήθεν Ἕλληνας Ὁρθόδοξους Ἀρχιερεῖς; Καὶ πῶς θὰ ἀπαλλαγῇ, τέλος πάντων, ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλληνισμὸς ἀπὸ ἑλούς αὐτοῦς τοὺς προδότης;